

1

தமிழ் அழகம்

பண்டிதர்

க. மயில்வாகனனார்

தமிழ் அடுத்தம்

செந்தமிழ்க் கட்டுரைத் தொகுதி

பகுதி 1

பண்டிதர் க. மயில்வாகனனார்.

வெளியீடு :

வட்டுக்கோட்டைத் தொகுதித் தமிழ்ச்சங்கம்

1994

C

தமிழ் அமுதம்

முதற்பதிப்பு : ஏப்ரில் 1994

உரிமை : ஆக்கியோனுக்கு,

ஆக்கியோன் : பண்டிதர் க. மயில்வாசனார்

படிகள் : 500

வெளியீடு : வட்டுக்கோட்டைத் தொகுதித் தமிழ்ச் சங்கம், பண்ணாகம்,
சழிபுரம். இலங்கை.

அச்சப்பதிவு : கு. வி. அச்சகம், 386 மணிக்கூட்டு வீதி, யாழ்ப்பாணம்.

அட்டைப்படம் : ஞானி ஆட்ஸ் - சங்காண

விலை : 90-■■■

வெளியீட்டுரை

செந்தமிழ் மொழிக்குப் பெருமை கூட்டுவன் பத்துப்பாட்டு, எட்டுத் தொகை, பதினெண்ணகீழ்க் கணக்கு என்னும் முத்திறத்த பழந்தமிழ் நூல்களாம். இவை, காலவெள்ளத்தில் அள்ளுண்டு போகாது இன்றும் நின்று நிலவுகின்றன. இத்தொன்னால் களைச் சங்க இலக்கியங்கள் என்று சான்றோர் வழங்குவர்.

அவை, தமிழ் மாந்தரின் “நய னும் நண்பும், நானு நன்குடைமையும், பயனும், பண்பும் பாடறிந் தொழுகலும்” (நற்றிணை 160) என்றின்ன சீரிய பண்புகளை மலை மிசை விளக்கென நின்று யாவர்க்கும் உணர்த்துகின்றன; ஆயுந்தொறும் ஆயுந்தொறும் அளவிலாஇன்பம் பயக்கின்றன.

வட்டுகோட்டைத் தொகுதித் தமிழ்ச்சங்க நிறுவுநர் மூவருள் ஒருவராய் செந்தமிழ்ச் செல்வர், பண்டிதர் க. மயில்வாகனனார், பண்டை இலக்கணநூல்களிலும், சங்க இலக்கியங்களிலும், பிற்கால இலக்கியங்களிலும் நிரம்பிய பயிற்சி உடையவர்; பல்லாண்டுகளாகப் பிரவேச, பாலபண்டித, பண்டிதத் தேர்வு மாணவர்களுக்குப் பாடம் சொல்லிவருவர்; மரபுவழி பேணும் மாண்பினர் சிறந்த எழுத்தாளர்; நல்ல கவிஞர்; மேடைப்பேச்சாளர்; புகழ்மிக்க பாடசாலை அதிபர்.

இவருடைய கட்டுரைகள் ஈழத்து முன்னணிச் செய்தித்தாள்களாகிய

தலைவர்
வ. தொ. த. சங்கம்

வீரகேசரி, தினசரன், தினபதி, ஈழ நாடு முதலியவற்றிலும், சிறப்பு மலர்களிலும் இடம் பெற்றுள்ளன. மேலும் இவர் இயற்றிய வானொலிப் பேசுக்களும் பலவாகும்.

முதற்கண் அவற்றுள் ஒருசில வற்றை எமது சங்க வெளியீடாகத் தமிழ் அழுதம் செந்தமிழ்க்கட்டுரைகள் தொகுதி । என்னும் பெயருடன் வெளியிடுகின்றோம்.

முகவுரை நல்கிய யாழ்.பல்கலைக் கழகத்தமிழ்த்துறைத்தலைவர் பேராசிரியர், கலாநிதி, அ. சண்முகதாஸ் அவர்களுக்கும், அணிந்துரை தந்த பலாவி ஆசிரியர் கலாசாலை முன் னாள் விரிவுரையாளர் பண்டிதர் க. சச்சிதானந்தன் B. A. (Hons) அவர்களுக்கும் கருத்துக் கண்ணோட்டம் உதவிய சைவசித்தாந்தகலாநிதி, வித்துவான் பண்டிதர் மு.கந்தையா B.A. அவர்களுக்கும் எம்நன்றிஉரித்தாகுக்

நாலினைக் கற்போர், பழந்தமிழ் மாந்தர். அன்பு அருள், நண்பு, நன்றி கொடை, மொழி ஓம்பல், புலவோர்ப் புரத்தல் என்றின்ன பல உயர்நலன் களில் சிறந்திருந்தலையையும், கலைகளை வளர்த்தமையையும், தமக்கென ஒருதனிப்பண்பாட்டைப்பேணி வாழ் வாங்குவாழ்ந்து இன்புற்ற செவ்வியினையும், பிறவற்றையும் இனிது உணர்வர். நாலைப்பெற்று எமது முயற்சியை ஊக்குவிக்கும்படி தமிழ் அன்பர்களை வேண்டுகின்றோம்.

பண்டிதர் அ. ஆறுமுகம்

நூலின் உள்ளே

○ வெளியீட்டுரை	i
○ முகவரை	iii-iv
○ அணிந்துரை	v-vi
○ கருத்துக் கண்ணோட்டம்	vii
○ தமிழ்மொழி வாழ்த்து	viii
○ பழந்தமிழர் பண்பாடு	01-09
○ நுண்கலைகளும் தமிழரும்	10-13
○ பரிசிலரும் புரவலரும்	14-17
○ பழந்தமிழ் இலக்கியங்களில் அறத்தின் நிழல்	18-21
○ சேக்கிழார் செய்யுள் இன்பம்	22-26
○ பண்டைத் தமிழகத்தாரின் பொழுது போக்குகள்	27-30
○ இசைக்கலை	31-34
○ அடியார் அடிச்சவட்டில்	35-38
○ குறிஞ்சிக்கலியுள் ஓரு குறு நாடகம்	39-41
○ வந்தனன் வாழி தோழி	42

முகவரை

பேராசிரியர், கலாநிதி அ. சன்முகதாஸ்
தலைவர், தமிழ்த்துறை, யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம்.

பண்டிதர் க. மயில்வாகனன் அவர்கள் தமிழ்முதம் என்னும் இந்நாலைத்தமிழுலகுக்கு வழங்குகின் றார். நாளிதழ்கள், திங்களோடுகள், சிறப்பு மலர் கள் ஆகியனவற்றிலே முன்னர் வெளிவந்த கட்டுரைகள் பத் தினைக்கொண்டமைகின் றதுஇந்நால். எல்லாக் கட்டுரைகளுமே பழந்தமிழ் இலக்கியங்கள் பற்றியனவாகும். பழந்தமிழ் இலக்கியங்களிலே ஆசிரியருக்குரிய ஆட்சியும் ஈடுபாடும் நன்கு புலப் படுகின்றன.

நாலின் முதலாவது கட்டுரை பழந்தமிழருடைய பண்பாடு பற்றிக் கூறுகின்றது. "பண்பாடு" என்னுஞ் சொல், ஆங்கிலச் சொல்லாகிய CULTURE என்பதற்கும் ஜேர்மன் சொல்லாகிய KULT என்பதற்கும் நிகராக,டி.கே சி அவர்களாலே முதன் முதலில் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது. ஆனால், இதே பொருளில், பண்பு, பண்புடையார் போன்ற சொற்கள் பண்டைத்தமிழ் இலக்கியங்களிலே ஆளப்பெற்றுள்ளன. இவ்விலக்கியச் சான்றுகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு பண்டைத்தமிழருடைய பண்பாட்டுக் கூறுகள், நோக்குகள், எண்ணங்கள், செயற்பாடுகள் ஆகியன விரித்துரைக்கப்படுகின்றன.

பழந்தமிழருடைய நுண்களை, பொழுது போக்குகள், இசைக்கலை ஆகியன பற்றி மூன்று கட்டுரைகள் பேசுகின்றன. தமிழ்ச் செய்யுளின்பம் பற்றி "சேக்கிமார் செய்யுளின்பம்" என்னும் கட்டுரை விரித்துரைக்கின் றது. அக் காலத்து மன்னர்கள் கொடைத் திறனையும் அவர்களை நாடி வந்த பரிசீலர்களையும் பற்றிப் "பரிசிலரும் புரவலரும்" என்னும் கட்டுரை விளக்குகின்றது. கலித்தொ கைச் செய்யுள் ஒன்றினைச்சிறுநாடக மாக எழுதிக் காட்டுவதாக இந்நாலினை நிறைவு செய்யும் சேய்யார் வெற்பானும் வந்தனன் பூவெழில் உண்கணும் பொலிக" என்னும் சொல் லோவியம் அமைகின்றது.

மரபுவழித் தமிழ்க் கல்விகற்று ஒரு பரம்பரை இன்று எண்ணிக்கை யிலே குறைவற்றுச் செல்கின்றது. இந்நிலையிலே இப்பரம்பரையிலே வந்த பண்டிதர் மயில்வாகனன், தான் முன்னர் எழுதிய கட்டுரைகளை நூலாகத் தொகுத்துத் தருவது சாலச் சிறந்ததாகும். அவருடைய பெயர் நிலைக்க இது உதவும். பண்டித மரபினடிப் படையிலே இக்கட்டுரைகள் எழுதப் பட்டிருப்பதனால், அவற்றிற் சில சிறப்புப் பண்புகள் தவிர்க்கமுடியாத

படி காணப்படுகின்றன. ஒன்று, செய் யுள் வளம் நிறைந்த ஓர் உரைநடை கையாளப்பட்டுள்ளமை; இரண்டு, நவீன வரலாற்றுப் போக்குக்கு உட்படாமல்மரபு வழியான பாகுபாட்டடிப்படையிலே எழுதுதல்.

செய்யுள்வளமுடைய உரைநடைக்கு, “வீட்டில் உணவின்மையின், சிறார் வீட்டை மறந்து விடுகின்றனர். மற்று வறுமுலை சுவைத்து அடங்காராய் அட்டிற்சாலை சென்று, வறுங்கலங்கண்டு அழுகின்றனர். அன்னை புளி யென்று பயங்காட்டியும் மதியென்று மகிழ்காட்டியும் தேற்றுகின்றாள்.”

எனும் பகுதியை எடுத்துக்காட்டாகக் காட்டலாம்.

பண்டிதர் மயில்வாகனனின் இந்நால் எம்முடைய இக்கால மாணவர்களுக்குப் பண்டைத்தமிழ் இலக்கியங்களிலிருந்து சில செய்திகளைச் சொல்கின்றது; பண்டைத்தமிழ் இலக்கியச் சுவையினையும் ஓரளவு ஊட்டுகின்றது. இந்தவகையில் இவருடைய நூல் பயனுடையதாக அமைகின்றது. இதனைச் சான்றோர் ஏற்றுக்கொள்வர். தமிழ் உலகம் இந்நாலின் பயனைப் பெறுக.

அ. சண்முகதாஸ்

பலாஸி ஆசிரியர் பயிற்சிக் கல்லூரி முன்னாள் விரிவுறையாளரும் ஒருசாலை மாணவருமாகிய, பண்டிதர் க. சச்சிதானந்தன் அவர்கள்
B.A. (Hons) Lond, M. Phil (Lond), Dip in. Edu, (Lond)

வழங்கிய

அணிந்துரை

தமிழ்முதம் என்னும் நால் பண் யுள்ளார். பரிசிலரும் புரவலரும் டிதர் க. மயில்வாகனன் அவர்கள் எழு என்றகட்டுரை, சங்கப் புறத்தினைப் திய கட்டுரைகளின் தொகுப்பாகும். பாடல்களினுரோடே செல்லும் பரிசிலர் - இவற்றிற் பெரும்பாலானவை சங்க புரவலர் தொடர்பினை உயிரோட்ட இலக்கியங்கள்பற்றி எழுதப்பட்டன. முடையதாகத் தாகின்றது. அங்கு ஒன்று சேக்கிழார் செய்யுளின்பம் பற் காட்டும் பாடல்களைப் படிக்குங்கால் நியது.

இந்தக் கட்டுரைகள் சங்க இலக்கியமணிகளைக் கொண்டவை. பழந் தமிழரின் பண்பாட்டினைச் சுருங்கக் கூறுமிடத்து, அவரின் வெளிப்புறக் கலைப்பண்பாட்டிலும் மனித அகப் பண்பாட்டையே வற்புறுத்துவது மிகவும் போற்றத் தக்கது. தமிழரின் உயர்ந்த மனிதப் பண்புகளை ஒன்றாக வரிசைப்படுத்துவதுமிகஅழகாக அமைந்துள்ளது. ஆங்காங்கே குறளையும், சங்க இலக்கியப் பாடல்களையும் மிகப் பொருத்தமாகக் கையாண்டு; தாம் எடுத்த கருத்தை உறுதிப்படுத்து கிறார். கலைகளைப் பற்றிக் கூறுமிடத்து, இன்றைய இசையைவிடத் தமிழருக்கொரு இசை மரபு சிறப்பாக இருந்ததை ஆதாரங்களோடு நிறுவி

என்றகட்டுரை, சங்கப் புறத்தினைப் பாடல்களினுரோடே செல்லும் பரிசிலர் - புரவலர் தொடர்பினை உயிரோட்ட முடையதாகத் தாகின்றது. அங்கு காட்டும் பாடல்களைப் படிக்குங்கால் அன்றைய சூழ்நிலை அப்படியே படமாக அமைகின்றது. பழந்தமிழ் இலக்கியங்களில் அறத்தின் நிழலென்றகட்டுரையேஇத்தொகுதியின் முடிபோன்றது. வளரும் மாணவருக்கு இது மிசும் வேண்டப்படுவது. தமிழர் சமய நெறியை ஆராயப்படுத்துவார், இக்கட்டுரையில் திரட்டப்பட்ட வெண்ணெயுருண்டையைக் காண்பார்கள். சேக்கிழார் செய்யுளின்பம் இனிக்கிறது. பத்திச் சுவையோடு கவிச் சுவையும் கன்னலோடு பாலாகக் கலக்கின்றது. ‘பண்டைத்தமிழர் பொழுது போகுகள், இசைக்கலை’ என்ற இருகட்டுரைகளும் ஒன்றோடொன்று தொடர்புடையன. விபுலானந்தர்யாழ் நூலில்விரித்த பல கருத்துக்களை அடக்கமாகவும் தெளிவாகவும் ஆசிரியர் கூறியுள்ளார்.

சிறுக்கை, நாடகம் என்னும் இலக்கிய வடிவங்களை விரும்பிப் படிக்கும் இக் காலத்தில் குறிஞ்சிக்கவியில் ஒரு பாடலை நாடகமாக ஆக்கியது ஒரு புது இலக்கியப் படைப்பாகும். இந்த வழியில் சங்க இலக்கியக் காட்சிகளை ஓரங்க நாடகமாக ஆக்க வேண்டுமென்றொரு அவா என்மனத்தே எழுகின்றது.

தமிழ் இனியது என்பதனை மயில்வாகனன் உரைநடையை வாசிப்போர் எளிதிற் கண்டு கொள்வார். கற்கும் காலத்திலேயே சங்கத் தமிழே அவர் நாவிலும் எழுத்திலும் வளர்ந்தது. சில வேளாகளில், அவர் உரைநடை சங்கப் பாடல்களோ என ஐயறும் வண்ணம் தூய தமிழ்ச் சொற்களைக் கொண்டிருக்கும். தூயதமிழ்ச் சொல்லைத் தெரிந்து எழுதுவோர், சொல்லுக்காக எடுத்த கருத்தினை நுட்பமாகச் சொல்லாது விடுவது

மாவிட்டபுரம்
தெல்லிப்பழை.

21. 2. 94

முண்டு. மயில்வாகனனுடைய உரைநடையோ எடுத்த கருத்தினை நுட்பமாகவும் சரியாகவும் சொல்லும்தன்மையது. சங்கத் தமிழில் இன்றைய கருத்துக்களைப் பிறழாமற் சொல்லலாமா என்று நான் ஐயற்றது உண்டு. எந்தக் கருத்தையும் சொல்லக் கூடிய வளம் படைத்தது தமிழ்மொழி என்பதனை அவர் உரைநடையிலிருந்து கற்றுக் கொண்டேன். இப்படிப்பட்ட ஒரு தனிநடை இவருக்கே கைவந்தது.

இக் தொகுப்பு, பல்கலைக்கழக மாணவருக்கன்றி தமிழ் மொழியின் அருமையையும் இனிமையையும் அறிய விரும்பும் எவருக்கும் ஏற்றது. சங்க இலக்கியச் சோலையிற் புகுவோருக்கு இஃதோர் நுழைவாயில் என்றேகருது கிறேன்.

க. சச்சிதானந்தன்

கருத்துக் கண்ணோட்டம்

சித்தாந்த கலாநிதி, பண்டிதர், வித்துவான்
மு. கந்தையா B. A. அவர்கள்

தமிழ் மாந்தராயினார், மனித இனங்கள் பலவற்றிலும் வாழ்வியல் அடிப்படை விதிகள், அரும்பத் தொடங்காதிருந்த ஆதிப்பழங்காலத் திலேயே, மனிதத்துவ முழுமையில் மலர்ந்த வாழ்வியல் நோக்கின் உச்ச வரம்பைத் தொட்டு நின்றனர். இதனைச் சங்கநூல்கள் அரண்செய்கின்றன.

சங்க இலக்கியங்கள், திருக்குறள் முன்வைக்கும் மனிதப்பண்பு இலக்கணத்துக்குச் சற்றும் விட்டுக்கொடுக்காத உயர் பண்பினராய அறவோர், திறவோர், சான்றோர், முதுவோர் என்றின்ன மேன்மக்களின் காட்சிச் சாலையோ, அவர் தம் பண்பாட்டுக் கருலுலமோ, தம்பின்னோருக்கு, அவர்கள் இட்டுவைத்த மூலபண்டாரமோ என்றெல்லாம் பலவாறு சிந்திக்கத் தூண்டுகின்றன.

“பல நூற்றாண்டு காலம், நம்மை ஒரு திருந்துயர் பண்பாட்டினமாகத் திகழவைத்ததும், நாம் வேறுன்றிக் கொள்ளுதற்கு ஆதாரநிலமாய் இருந்ததுமான மூலத்தை நாடி அதன், ஒழுக்கப் பண்பாட்டு விழுமியங்களைக்கண்டறிந்து, மீட்டுக் கொள்ளுதல் வேண்டும்.” என்பது வண. A.L.பெரணாட் M. A. அவர்களது அண்மைக்காலச் செய்தி.

பண்டிதர் க. மயில்வாகனனார் இற்றைக்குப் பல்லாண்டுகளுக்கு முன் பாகவே இத்துறையில் இறங்கிச் சங்க இலக்கியப் பண்பாட்டு இயல்புகளைத் துருவித் துருவித் தேர்ந்து ஆற்றல் வாய்ந்த எழுத்து வடிவில் படைக்கும் பணியை ஆரம்பித்து விட்டார்.

சௌவத்தமிழ்ப்பண்பாட்டின் காவலராய நாவலர் பெருமான் காலத்தின் பின்னும் அவர்வழியில் நின்று எந்த வொரு எதிரலைக்கும் அசைந்து கொடுக்காத அறிவுரனும், ஆஸ்திகப் பிடிமானமும், உனர்வொழுக்கமும் ஆசாரப்பற்றும் உள்ள சான்றோர் சிலர் இருக்க வாய்த்தது நம் புண்ணியைப் பேறே.

அச்சிலர் பரம்பரையின் இன்றைய வாழ்முதல்களில் ஒருவராய், விழுமிய சான்றோராய், இணையற்ற அறிஞராய், இனிய தமிழ்ப் புலவராய்த் திகழும் மகிழை பண்டிதர் க. மயில் வாகனனாருக்குளதாகும். வாழ்க; வளர்க; இவர் பணி.

மு. கந்தையா

தமிழ் அழகம்

செந்தமிழ்க் கட்டுரைத் தொகுதி

பகுதி 1

தமிழ்த் தெய்வ வணக்கம்

நீராருங் கடலுடுத்த நிலமடந்தைக் கெழிலொழுகும்
சீராரும் வதனமெனத் திகழ்ப்பரத கண்டமிதில்
தக்கசிறு பிறைநுதலுந் தரித்தநறுந் திலகமுமே
தெக்கணமும் அதிற்சிறந்த திரவிடநற் றிருநாடும்
அத்திலக வாசனைபோல் அனைத்துலகும் இன்பமுற
எத்திசையும் புகழ்மனக்க இருந்த பெருந் தமிழனங்கே.

பஸ்லுயிரும் பலவெலகும் படைத்தளித்துத் துடைக்கினுமோர்
எல்லையறு பரம்பொருள்முன் இருந்தபடி இருப்பதுபோல்
கண்ணடமும் களிதெலுங்கும் கவின்மலையாளமுந்துனவும்
உன்னுதரத் துதித்தெழுந்தே ஒன்று பல ஆயிடினும்
ஆரியம்போல் உலகவழக் கழிந்தொழிந்து சிதையாவன்
சீரிளமைத் திறம்வியந்து செயல்மறந்து ! வாழ்த்துதுமே.

- மனோஸ்யரீயம் -

பழந்தமிழர் பண்பாடு

பண்டிதர் க. மயில்வாகனன் அவர்கள்

[பழந்தமிழர் பண்பாட்டினைச் சங்க இலக்கியத்திலிருந்து எடுத்துக் காட்டுகின்றார் பண்டிதர் மயில்வாகனார். காலவெள்ளத்தின் போக்கில் குன்றும் தமிழர் பண்பாடு வளம்பெற தமிழர் உழைக்க வேண்டும் என்பதைக் கட்டுரை நன்கு வற்புறுத்துகின்றது.]

ஓளவையாரின் குரல் :

பெருமிதயான குரல் கேட்கின்றது; தமிழ் அன்னை ஓளவையாரின் குரல்; அவர் ஒழுக்கத்திற்கு வரம்பாக நற்கும் உத்தமரை ஆசையும் கோபமும் அற்ற காட்சியரை வள்ளியோர் செவிமுதல் வயங்கு மொழி வித்தித்தாம் உள்ளியது முடிக்கும் உரனுடை உள்ளத்துச் செந்நாப்புலவே வாரை அழைக்கின்றார். அழைத்து யாது கூறுகின்றார்? “புலவர்களே! பலாமரங்கள் நிரம்பிய நாஞ்சில் நாடு இருக்கின்றதே! அதன் தலைவன் நாஞ்சில் வள்ளுவன் நிச்சயமாக மடவன். வளைக்கை மகளிர், படப்பையிற் கொய்த கீரையின்மேல் இட்டுச் சமைப்பதற்குச் சிறிது அரிசி வேண்டும் என்று யாம் கேட்டோம். சிறிது அரிசி வேண்டிய எமக்கு அவன் பெரிய மலை போன்ற யானையைத் தந்தான் என்று கூறுகின்றார். தொடர்ந்து அவர் தொனியைத் தாழ்த்தி இது வியப்பல்ல பெரியோர் கடன், பண்பாடு என்று கூறிமுடிக்கின்றார்.

வழக்கும் செய்யுளும்

பழந்தமிழர் பண்பாடு எனும் சொற்றொடர், நம் கண்ணிலுங்காதி னும் பட்டதும், நமது நினைவெல்லாம் தொல்காப்பியம், சங்க இலக்கியம் முதலிய பண்டைப் பனுவல்கள்மாட்டுச் செல்கின்றது. தொல்காப்பியம் முதலிய இலக்கண நூல்களும் பத்துப்பாட்டு எட்டுத்தொகை முதலிய சங்க இலக்கியங்களும், அக்காலத்து நிலவிய உலக வழக்கும் செய்யுள் வழக்கும் ஆகிய இருவகை வழக்குகளையும் முதலாகக் கொண்டு எழுந்தன. இதனைத் தொல்காப்பியத்திற்குப் பாயிரம் வழங்கிய ஆசிரியர் பண்ம்பாரனார்.

“தமிழ் கூறும் நல்லுலகத்து வழக்குஞ்செய்யுளும் ஆயிரு முதலிஸ்”

என்று கூறுவதில் நின்றும் உணரலாம். எனவே, இவ்விருவகை வழக்குகளில் நிலவிய தமிழர் வரலாற்றில் இருந்து அவர் தம் பண்பாட்டினை நோக்குவோம்.

தமிழரின் பொற்காலம்

சங்க காலத்தைத் தமிழரின் பொற்காலம் என்று குறிப்பிடவேண்டும். அக்காலத் தமிழர் வாழ்வு, அன்பு மலிந்ததாய், அறஞ்சான்றதாய், இன்பம் நிறைந்ததாய், இலங்கியது. அன்றைய தமிழகம், வீரத்தின் விளை நிலம் என்னவும் காதல் கணிந்த கடிமலர்க்கா என்னவும் காட்சி அளித்தது புறத்தில் வீரங்

காத்த தமிழர் அகத்தில் இன்பம் பேணி மகிழ்ந்தனர். தமிழர் வாழ்வு அகம் புறம் என்ற இரண்டனுள் அடங்கிற்று. அறம் பொருள் இன்பம் எனும் உறுதிப் பொருள்களுள், அறமும் பொருளும் புறத்திலும் இன்பம் அகத்திலும் இடம்பெற்றன. சங்க இலக்கியங்களுள், புறத்தைப் பற்றி புகல்வன சிலவாகவும் அகத்தைப் பற்றி அறைவன பலவாகவும் அமைந்திருப்பதை நோக்குங்கால் தமிழர் வாழ்வில் அகவாழ்வே கலையை இடம் வகித்திருந்தமை இனிது விளங்கும். நாட்டின் நல் வாழ்விற்கு இன்பம் மலிந்த இல்வாழக்கையே அடித்தளம் என்று கண்டனர் நம் முன்னோர். இன்பத்தின் இயல்பினைப் பிறரெவரையும் விடத் தமிழர் பெரிதும் விளங்கி இருந்தனர். ஆசிரியர் தொல்காப்பியனாரும்.

“இன்பமென்பது எல்லாவுயிர்க்கும் தானமாந்து வருத மேவற்றாகும்”

என்று கூறுவர். அவ்வின்பமும் இயற்கையோடு இணைந்து நடந்தது. சுருங்கக் கூறுமிடத்துத் தமிழர் வாழ்வின் நல்லியல்புகளாக அன்பும் அருளும், காதலும் வரமும், கல்வியும் ஒழுக்கமும், ஈகையும் நன்றியும், ஒப்புரவும் வண்மையும் இடம்பெற்றிருந்தன எனலாம்.

ஒத்து ஒழுகுதல்

இனி பண்பாடென்பது என்னையென்று நோக்குவோம் பண்பு, பண்பாடு, பண்புடையை எனும் சொற்கள் தமிழில் வழங்கி வருதலைக் கேட்கின்றோம். தமிழ் அறிஞரிடம் சென்று பண்பு என்பதன்

பொருள் யாதென வினவின் அவர்பிறர் இயல்பை அறிந்து நடக்கும் பெருங்குணம். அழகு, முறைசெய்கை, கடன் எனப் பொருள் கூறுவர். ஏன்? “சதென்ன பண்பி வட்கே” “பண் பெனப்படுவது பாடறிந் தொழுகல்” இப்பாதகந்தரும் பண்பை இழைத்தோம்” “பாதச் சிலம் பொலி காட்டிய பண்பும்” எனப் பிரயோகமும் காட்டுவர்.

ஆசிரியர் பரிமேலழகர், பண்புடையை என்பதைப் பெருமை சான்றாண்மைகளில் தாம் வழுவாது நின்றே எல்லார் இயல்புகளும் அறிந்து ஒத்து ஒழுகுதல், என்று விளக்குவர். பெருமை என்றது பெரியாரது தன்மை; பெரியராயினார் பிறரால் செய்தற்கரிய செய்வோம் என்று கருதும். ஊக்கமிகுதியும் (ஓளியும்) மகளிர் நிறையினைக் காப்பதொப்பத் தம்மைக் காத்து வாழும் தகவும், வறியராய வழியும் தம்மியல்பு குன்றாத் தன்மையும், தம் பெருமை நீாக்கித் தருக்கா இயல்பும் பிறர் அவமானத்தை மறைத்து மானத்தைப் புகலும் மாண்பும் படைத் தவர். சான்றாண்மை என்றது சால்புகள் நிறைந்து அவற்றை ஆளுந்தனமை: சான்றாராயினார். அன்பு நான் ஒப்புரவுகண்ணோட்டம் வாய்மை ஆதிய குணங்கள் ஒருங்கமைந்தவர். அவர் பிறரைத் தீமை சொல்லா இயல்பும் பகைவர்க்கும் பணிவுகாட்டும் பான்மையும், இழிந்தாரிடத்தும் தோல் வியை ஏற்கும் செம்மையும் இன்னா செய்தார்க்கும் இனியவே செய்யும் பெருங்குணனும், நிலையிற்றிரியா நியதியும் படைத்தவர்.

நிலையில் தாழார்

சான்றாரிடம் நிலைபெற்றி ருக்குஞ் சால்பு நாணென்னும் நன்மைக்குண்டதை நிலைக்களமாகக் கொண்டுள்ளது. நான் என்று இங்கு குறிப்பிடப்பட்டது இழிந்த கருமங்காரணமாக நானுதலையாம். மற்று பெண்கள் பால் இயல்பாக உள்ள நாணென்னும் குணம் இதனினும் வேறானதாம். “சான்றோர் நல்லுயிரீந்தும் நாணினைக் காப்பார்” “நாணகத்தில்லார் இயக்கம்” குத்திரப்பாவையினை நிகர்ப்பதாம். நற்பண்பு நிலைக்க உயர்ந்த குடிப்பிறப்பும் உதவுமென்பர். நற்குடிப் பிறந்தார் மாட்டுப் பெரும்பாலுஞ் சிரிய குணநலங்கள் இயல்பிலே அமைந்து விளங்கக் காணலாம். அவர்கள் பால், நகை, ஈகை, இன்சொல் ‘இல்லோரை அறபம் இகழாமை’ முதலியமேம்பாடுகள் என்றும் நீங்காதிருக்கும் என்று தெய்வப் புலவர்கூறுவர். குடிப்பிறந்தார் ஒரு ஞானரும் தம் நிலையில் தாழார். தாழ்வு வந்துழி உயிர்வாழார். ‘மயிர் நீப்பினவாழாக்கவரிமானை’ ஒப்பர் அவர்.

பழந்தமிழர் பண்பாட்டினை நுனுகி ஆராய்வோர் அது அறத்தின் அடிப்படையில் அமைந்திருத்தலை நன்கறிவர். வள்ளுவப் பெருந்தகையார், ‘மனத்துக்கண் மாசிலன்’ ஆதலே சிறந்த அறம் என்பர். அந்த அறம் அழுக்காறு, அவா, வெகுளி, இன்னச்சொல் நீக்கி இயல்வது என்று மேலும் விளக்கம் கூறுவர். ஒளவையார் ஈதலே அறமென் றிசைப்பர். மனமான்பினைப்பெரிதும் வியந்தோதும் வள்ளுவர், “‘மனநலம் மன்னுயிர்க்கு ஆக்கம்’ என்றும்.

‘மனந்தாயார்க்கு எச்சம் நன்று ஆகும்’ என்றும், “‘மனநலத்தின் ஆகும் மறுமை யென்றும்’ அதனாலாம் இம்மை மறுமைப் பேறுகளை எடுத்தோதுவர். மக்களிடையே பண்பாடுமலர்ந்து நறுமணம் வீச சிறந்த கல்வி, உயர்ந்த ஒழுக்கம், விழுமிய நாகரிகம் என்பனபெரிதும் உதவுகின்றன.

கண்ணுடையர் கற்றோர்

பழந்தமிழர் தாம்வாழுங்குடும்பத்தையும் நாட்டையும் உலகையும் வாழ விற் குத் தேவையான பிறவற்றையும். அறியவும் அறிந்து நல்வழியில் நடக்கவும், கல்வி இன்றிய மையாததெனக் கண்டனர். அதனால் கல்வியைக் கண்ணேனக் காத்தோம் பினர். தமிழ்மறை தந்த வள்ளுவரும். ‘கண்ணுடையர் என்பவர் கற்றோர்’ என்றுகூறுவர். மரத்தின் கோட்டத்தை - வளைவை மாற்றி நேராக அரிவதற்கு நூல் உதவுகின்றது. அதனையொப்ப மனக்கோட்டத்தினை மாற்றுவதற்கு நூலறிவு இன்றியமையாததெனக் கண்டவர் தமிழர். ஒருவர்க்கு நெஞ்சத்து நல்லம் யாமென்னும் நடவுநிலைமையை அளிப்பது கல்வி. ‘யாதும் ஊரேயாவருங்கேளிர்’ என்ற சிரிய கோட்பாட்டை வளரச் செய்வதும் அது. கல்வியால் மனம் விரிவடைந்து உலகை இன்பம் கண்டு உவக்கும் உளப்பாங்கும் ஏற்படுகின்றது. கல்வி, மனபதையுள் மக்களை உயரச் செய்கின்றது. உலகிற்கு ஒப்பவாழும் தகைமையை உதவுகின்றது. தீதினைநீக்கி நன்றின்பாற் செலுத்தித் தளர்வு வந்துழியும்

ஈ தவ கிண்றது. எனவே கல்வி மிகுதிப்பாட்டால் உயர்ந்த பண்பாடு வளர்தல் புலனாகின்றது.

உயரிய ஒழுக்கம்

ஒழுக்கமெனிபது நல்லதன் நலனும் தியதன் தீமையும் வல்லிதின் உணர்ந்து அறத்தின் வழுவாது ஒழுகுதல். உயிராலும் அறிவாலும் அன்றி ஒழுக்கம் ஒன்றே பற்றிப் பொருள் அனைத்தையும் உயர்தினை அஃறினை எனப்பிரிப்பர் தமிழ்ச் சான்றோர். தமிழில் தினை என்பது ஒழுக்கத்தைக் குறிக்கும் மரபுச் சொல்லாகும். மாந்தர் ஒழுக்கமுடைமையால் மக்கள் எனவும், அஃறினையால் மாக்கள் எனவும் கொள்ளப்படுவர். உருவுத்தால் மக்களே போல்வார் எல்லோரையும், மக்களென்று கொள்வதற்கில்லை. இதனை

“உறுப்பொத்தல் மக்களோப் பங்குஞ் வெறுத்துக்கப்பன்பொத்த லொய்பதாம் ஒப்பு”

என வரும் குறட்பாவான் அறியலாகும். இதனால் ஒழுக்கமே மக்கடபன் பென்றும் ஒதுவர். எல்லா நன்மைகளுக்கும் ஒழுக்கமே வித்தும் விளைபயனுமாகும். இதனை, “நன்றிக்கு வித்தாகும் நல்லொழுக்கம்” என்பதனால் உணரலாம். மக்களுள் உயர்வு தாழ்வு ஒழுக்கத்தானே கொள்ளப்படும். பிறப்பினால் கொள்வது பழந்தமிழ் நெறியல்ல, “ஒழுக்கத்தின் எய்துவர் மேன்மை இழுக்கத்தின் எய்துவர் எய்தாப்பழி” என்பது தமிழ்மறை அன்றோ! ஒழுக்கம் விழுப்பந்தரலால் அது உயிரினும் ஓம்பப்படும் எனவே, உயரிய ஒழுக்கத்தினைப் பழந்தமிழர் பேணிக்

காத்தனர். அந்த ஒழுக்கத்தில் சிரிய பண்பாடு மலர்ந்தது.

நாகரிகத்தின் சிறப்பு

நாகரிகம் என்பதனைக் கண்ணோட்டம் என்று திருக்குறளும், நகரத்தொடர்பான ஒழுக்கம் என்று பெருங்கதையும், மரியாதை என்று சிவரகசியமும், பலகலை வன்மை என்று சீவகசிந்தாமணியும், கலை இலக்கியம் முதலியவற்றை இரசித்தல் என்று நாலாயிரத்தில்லிய பிரபந்தமும் பேசுகின்றன. எனவே கலை கல்லி உணர்வு மரியாதை முதலிய வற்றின் திரட்சியே நாகரிகம் என்பது பெறப்படும். நந்தமிழர் சிறந்த நாகரிகத்தை உருவாக்கினர். வளர்த்தனர். அவர்தம் நாகரிகத்தின் சிறப்பை,

“பெயக்கண்டும் நஞ்சங்கடமைவர் நயத்தக்கநாகரிகம் வேண்டுவர்”

என்னும் திருக்குறளும் “முந்தை இருந்து நட்டோர் கொடுப்பின் நஞ்சும் உணர்வார் நனி நாகரிகர்” என்னும் நற்றினை அடிகளும் நன்கு விளக்கும். அன்பினால் இல்லறமும் அருளினால் துறவறமும் வளர அவற்றைப்பேண நல்லரசு நிலவிய தமிழகத்திலே உயர்ந்த நாகரிகம் நிலை பெற்றதில் வியப்பெதுவும் இல்லை. சிரிய நாகரிகத்தினாலே விழுமிய பண்பாடு மலர்ந்தது.

யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர்.

பழந்தமிழகத்திலே சிறந்த பண்பினர் பலர் வாழ்ந்தனர். அவர்களிடத்தில் உள்ளுவதெல்லாம் உயர்வுள் எல் என்னும் பெருங்கோட்டபாடு குடி கொண்டிருந்தது. இரண்டாயிரம் ஆண்டுகட்டு முன்பே ‘யாதும் ஊரே

யாவருங் கேளிர்' என்று கண்டவர்-
தீமையும் "நன்மையும் அவரவராலே
தான் ஏற்படுகின்றன என்றும், என்? இன்பதுப்பங்கள் கூட அவரவரே
பொறுப்பாளிகள் என்றும் கண்டவர்,
உலகவாழ்க்கையை இனிதெனமிழா
தது போலவே துன்பு நிறைந்தது; மர
ணங்களின்து நிற்பது என்று வருந்து
வதும் செய்யாதவர் அவர்கள் மக்க
ளைப் பார்த்து 'நல்லது செய்தல் ஆற்
றீராயினும் அல்லது செய்தல் ஒம்பு
மின்' என்று அன்புக் குரல் எழுப்பினர்.
தாம் உயர்ந்த கோட்பாடுகளின் வழி
வாழ்ந்ததுமன்றிப் பிறரையும்
வாழ்ந்ததுண்டினர். யாம்பெற்ற இன்
பம் பெறுக இவ்வையகம் என்று எண்
னினர்.

பொதுநோக்காளர் தோற்றும் :

உயர்ந்தபண்பினர் வாழ்ந்ததால்
நாடு தூய்மை அடைந்தது. வள்ளுவர்
முதலிய பொது நோக்காளர்கள்
தோன்றினர். தமிழகத்திற்கென்று
தனிப்பட்ட பண்பாட்டை - முன்ன
மேயேபழந்தமிழ்க்கொள்கையிலுள்ள
உருப்பட்ட பண்பாட்டை-வரையறை
செய்தனர். உலகம் நிலைபெறுவதற்
குக் காரணம் பண்பாடுடையோர்
வாழ்வதுதான் என்ற கொள்கை நாடு
இல்லை உரம் பெற்றது. இதனை வள்ளு
வப் பெருந்தகையார்,

"பண்புடையார்ப் பட்டுண உலகம் அஃது
இன்றேல், மன்புக்கு மாய்வது மன்"

என்று கூறுவதில் நின்றும் உணர
லாகும். இக்கருத்து நோக்கியேஇளம்
பெருவழுதியாரும்,இந்திரர் அமிழ்தம்
இயைந்தபோது இனிதெனத் தனித்
துண்ணாஇயல்பும், யாரொடும் பகை
கொள்ளா நயனும் பேரூக்கமும் பிறர்
அஞ்சவனவற்றிற்கு அஞ்சம் அமைதி
யும் புகழ்ப்படவருவனவற்றை இன்னு
யிரைந்தேனும் பெறும் பெட்டும்,பழி

படுபெள்ளின்,உலகம்முழுவதும்கிடைப்
பினும் கொள்ளா உயர்வும் சோர்
விலா நிலையும் இன்னும் இவை
போன்ற பிற நலன்களும் வாய்க்கப்
பெற்றுத் தமக்கென முயலாது
பிறர்க்கென முயலும் பெறுமக்கள்
வாழ்வதனர்ல்தான் உலகம் நிலை
பெற்றிருக்கின்றதென்று கூறுவர்.
அது

"உண்டாலம் இவ்வுலகம் இந்திரர்
அமிழ்தம் இயைவதாயினும் இனிதெனத்
தமியா உண்டலும் இலரே முனிவிலர்
தஞ்சலும் இலா பிறா அஞ்சவதஞ்சிப்
புகழ்வனின் உயிருங்காடுக்குவர் பழியெனின்
உலகுடன் பெற்றுங் கொள்ளலர் அயர்விலர்
அண்ணமாட்கி அனாயராகித்
தமக்கொள் முயலா நோனதான்
பற்றக்கென முயலுநர் உண்ணமயானே"
(புறம் 182)

என வரும் இச்செய்யுளில் 'அமிழ்தம்
இயைவதாயின் தமியர் உண்டலும்
இலர்', புகழெனின் உயிரும்கொடுக்கு
வர், பழியெனின் உலகுடன் பெற்றுநும்
கொள்ளலர், எனும் சொற்றொடா
கள் பழந்தமிழரின் பண்பட்ட வாழ்
விறகு உயரிய எடுத்துக்காட்டுக்
களாம் அன்றோ! சிலர் மதிநுட்பமீ
மக்கட பண்பு என்று கருதுவர். தமிழ்
கத்தார் புத்திக் கூடமையைப் போற்
றியது உண்மைதான். ஆயி னும்
அதனை உயர்ந்த மக்கட பண்பென்று
கருதினார் இல்லை.

இதனை,

'அரம் போலும் கூங்கையரேநும் மரம்
மக்கட பண்பிலாதவர்' (போஸ்வர்)
என்று செந்நாப் போதார் கூறுவது
கொண்டு தெளியலாகும். பண்புடை
மையே பிறரொடு கலந்து வாழும்
பெற்றியை நல்குகின்றது. பிறரொடு
கலந்து வாழாத வாழ்வு வாழ்
வாகா தென்பது தமிழகத்தார்

முடிபாகும். பெரும் பணம் படைத் தவர்களும் அதனால் பயன் துய்த்தல் வேண்டும் எனின் மக்கட் பண்பு வாய்ந்தவராய் இருத்தல் வேண்டும். எனவே மக்கட் பண்பு உலகியலுக்கு இன் நியமையாததொன்று என்பது இனிது விளங்கும். பழந்தமிழகத்து வாழ்ந்த உயர்ந்த பண்பாளர் சிலரை நோக்குவோம்.

பண்பின் மிக்கோர்

சிறந்த பண்பினர், தாம் வறிய ராய வழியும் பிறரால் செய்தற்கு அரியவாயதஞ்செயலை விடாது செய் வர். இந்த உயர்ந்த பண்பாட்டைக் குமணன் எனும் பெருவள்ளல்பால் காண்கின்றோம். குமண வள்ளலைப் பற்றி நாமெல்லாம் நன்கு அறிவோம் பலவின் பழந்தூங்கும் முதிரம் என்னும் மலைக்குத் தலைவன் அவன். பறம்பிற் கோமான் பாரியும், கொல்லி ஆண்ட ஓரியும், மறப்போர் மலைய னும், கொடும்பூண் எழினியும், பெருங் கல்நாடன் பேகனும், திருந்து மொழி மோசி பாடிய ஆயும், நண்ணார்த் தொலைத்தநள்ளியும் எனும் வள்ளல் கள் மாய்ந்த பின்னரும் இரவலரைக் காத்தவன். இரந்தோர் இடும்பை தீர் ப்ப தில் இணையற்றவன். ஒரு சமயம் தம்பியின் செயல் காரணமாக நாடு துறந்திருந்தான். அதுகாலை பெருந்தலைச் சாத்தனார் என்னும் புலவர் பெருமகனார் வாடிய சுற்றத் தினர்; வறுமை நோயினர் உதவிகோரி அரசனிடம் வந்தார். அதுபோது வள்ளலாரிடம் கொடுப்பதற்கு ஒன்றும் இல்லை. வறியவன் ஒருவன்தன்னிடம் வந்தபோது தான் எதுவும் கொடுக்க

இயலாமை குறித்து வருந்தினான். ஏன்? தனது நாட்டை இழந்த தனினும் மேலான துயரை அடைந் தான். வள்ளலாருக்கு ஒரு விடயம் ஞாபகத்திற்கு வந்தது. புலவரின் கையினைப் பிடித் தார். தமது தலைக்கு அதுவேளை பெருமதிப்பு ஏற்பட்டிருந்தமையின் அதனைக் கொண்டு பொருள் பெறும்படி கூறி வாளினைத் தந்தார். இதனை.

“பாடுவெறு பரிசில்ஸ வரடினன்

பெயர்தலென்

நாடு இழந்த தனிறும் நனி இன்னாதென வாள் தந்தனனே தலை யெங்கீய்”

என்று புலவர்

குறிப்பிடுகின்றார். இன்று சாதாரணமாக ஒருவருக்குப் பத்துப் பொற்காசு வெகுமது அகப்பட்டால் அதனை அவாயாருக்கும் கூறுமாட்டார். சிலசமயம் ஜில்லக் குழுதுக்குக் கூடக் கூறுமாட்டார். அதைத் தன் சுற்றுத்தாருக்கோ அயலாருக்கோ பங்க்குசெய்து கொடுப்பதென்றாலோ அவர் மனம், படாத பாடைல்லாம் படும். பண்டைப் பெருமக்கள் வாழ்வில் இதற்கு மாறான நுகழ்ச்சியையே காணகின்றோம். பெருஞ்சித்திரனார் என்று ஒரு பெரியார் இருந்தார். அவர் ஒரு முறை ஒரரசன வீட்டுக்கு - அவன்தான் குமணன் வீட்டுக்குச் சென்று மீண்டார். அவன் ஏதோ கொடுத்தான். கொண்டு தான் வந்தார். வீட்டை அடைந்தார். மனைக்கிழுத்தியை “ஸரம் அளைஇ, படிறிலவாஞ் செஞ் சொல்லி னால் அழைத்தார்” அன்பே, வேல் வல்ல குமணவள்ளார் தந்த

பொருள்களைப் பார். நின்னை விரும்பிவாழ்வார் இருக்கின்றார்கள். நீ விரும்பிவாழ்வார் இருக்கின்றார்கள். நின்கிளைஞர்கள் இருக்கின்றார்கள். எங்கள் - குடும்பத்தார் பசிதீர மீளவாங்குவது கருதி குறியெதிர்ப்பைக் கருதி - தந்தவர்கள் இருக்கின்றார்கள். இவர்களுக்கெல்லாம் என யோசனை இன்றி, ஆராய்ந்து, கொடு. பொருள் கிடைத்தத்தே என்று விலாப புடைக்குடன்னுவும் என எண்ணாது எல்லார்க்கும் கொடு. நன்றாய்க் கொடுஎன்கிறார். இந்திரர் அமிழ்தங் கிடைத்தபோதும் இனிதெனத்தமியர் உண்ணாத நிலையென யாம் முன் னர்க்கூறிய இயல்பு இதுவன்றோ!

நாயின் உபசரிப்பு!

பெரிய செல்வர்கள் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் வீட்டுக்கு ஒருவர் வந்து விட்டால் வந்த வரை வரவேற்று உபசரிக்கும் பொறுப்பு அங்கு கட்டப் பெற்று நிற்கும் நாய்க்குத்தான் உண்டு. பின் அங்குள்ள பணியாள் தனக்கென உரிய தொனியுடன் என்ன வேண்டும் என்று விசாரிப்பான். மகா சன் னி தா ன த்தை அடைந்து கைகட்டி வாய்ப்புதைத்து வந்த வரைப் பற்றிக் கூறுவான் சன்னிதான்த்தின் திருவுளப் பாங்கின் படிதான் வந்தவருடன் பேச்சு நடக்கும். வந்தவர் சிலசமயம் “ஓரு தாளின் மிசை நின்றும் நின்ற தாளின் ஊருவின் மேல் ஒரு தாளை ஊன் றி யு ம் ஒன்றும் கருதாமல் மனமடக்கித் தவஞ் செய்யவேண்டிய நிலையும் ஏற்படலாம். இது இன்றைய தமிழகத்தின் நிலை.

சாமரந்தாங்கிய மன்னன்

பழந் தமிழகத்திலே சேரமான் தகடூர் எறிந்த பெருஞ்சேரல் இரும் பொறை என்று ஒரு தமிழ் மன்னன் இருந்தான். அவனது அரண்மனை சகல வளங்களுடனும் பொன்து விளங்கியது, அங்கு முற்பகுதியில் வெற்றிமுரசம் வைப்பதற் கென்று தனியே ஒரு கட்டில் இருந்தது. வெற்றிமுரசம் அரசர்களால் உயிரெனப் போற்றப்படுவது. காவலர் அதனை நீர்ப்பட்ட செய்வதற்கென வெளியே கொண்டு சென்றனர் அநத அப்பிராணி’ தமிழ்ப் புலவர் மோசிக்ரனார் அரண்மனையை அடைந்தார். குன்றும் வழியும் குறுகி வழி நடந்த களைப்பால், முரசுகட்டிலின் மீது சாய்ந்திருந்தார். நித்திரையாகி விட்டார். அரசர் ஏதோ அவசிய அலுவலாக அங்கு வந்தார். வெற்றி முரசம் வைக்கு மிடத்தில் ஒருவர் துயில்வது அடாத காரியம், ஏன்? அரசனையே அவமதிப் பதும் கூட. அங்கும் செய்தவரை வாள் கொண்டு துணிக்க வேண்டிய சமயம் அது. ஆனால் நடந்தது என்ன? அரசனை அறியாமலே அவன் கரங்கள் உயர்ந்தன; சாமரந்தாங்கின. சோர்வு தீர்ந்து புலவர் நன்றாய் உறங்கும் வண்ணம் வீசுகின்றான். ஆ! செய்தியைப் படிக்க நெஞ்சம் நெக்கு நெக்கு உருகுகின்றதே! எவ்வளவு உயர்ந்த பண்பாடு.

நோவன செய்தவர் நிலை

ஓரு போழ்து சோழன் நலங்கிள் வியின் தம்பி மாவள ததானும். தாமப்பல் கண்ணனார் என்னும் புலவரும் வட்டாடினர். வட்டென்பது

ஒருவகை விளையாட்டு. அது வேளை சிறுபின்க்கம் உண்டாயிற்று. மாவளத்தான் தாமப்பல் கண்ணனாருக்கு வட்டுக் கொண்டெறிந்தான். கண்ணனார் மாவளத் தானைப்பார்த்து குறுநடைப் புறவின் அல்லவுகண்டஞ்சித்துலாக் கோல் புக்கோன் மருக! நுழை மக்குறித்துச் சிறிது ஜையப்பாடு உண்டாகின்றது. நுழை முன் ஓனார் ஒரு போதும் பார்ப்பார் நோவன் செய்யார். நுழக்கு இது தகுமா? என்றார். அவ்வளவுதான் சிலநிமிடங்கள் கடந்தன. பூரணமாவுனம் நிலவியது. மாவளத் தானுக்கு அங்கமெல்லாம் வேர்த்து விட்டது. மாசற்ற என்குலத்திற்கு மாசு தேடினேன் என்று கவன்றான். நற்குடியின் மாண்பு போயதே என்று சிந்தித்தான். நானினான். நொந்தான். புலவரும் தம்பிழையை ஒப்புக் கொண்டார். இவ்விருவரதும் மாண்பினை என்னென்பேம்.

நெல்லிக்கனி வள்ளல்

அதியமான் நெடுமான் அஞ்சியென்னும் பெரியோனை நோக்குவோம். உண்டால் பல ஆண்டுகள் வாழ்ந்திருக்கக் கூடிய நெல்லிக்கனி யொன்று அவனுக்குக் கிடைத்தது. தான் அதை உண்டிருக்கலாம். நெடுங்காலம் வாழ்ந்திருக்கலாம். இன்பம் அனைத்தையும் எய்தி யிருக்கலாம். தனக்கென வாழாப் பிறர்க்குரியானாதவின் அவனது பண்பட்ட உளம் புலவர் ஒருவர் உலகில் நெடுநாள் வாழ்ந்திருப்பின்மக்களைநல்லாற்றில் நடக்கச் செய்வார் என்று கருதியது. அதனால் அவ்வரிய நெல்லிக்கனியை அருந்தமிழ் அன்னை ஒளவையா

ருக்கே அளித்தான். அவனது விழுமியப்பன்பை ஒளவையார் பாடுகின்றார்; ‘சிறியிலை நெல்லித் தங்கனி குறியாதாதல் நின்னகத் தடக்கிச் சாதல் நீங்க எமக்கிந்தனனயே’

கலையும் பிணையும்

பழந்தமிழகத்து வாழ்ந்த மக்கள் மட்டும் பண்புடையராய் வாழ்ந்தனர் அன்றி, விலங்குகள் கூடப் பண்பாடுடையனவாய் வாழ்ந்தன என்று தெரிய வருகின்றது. ஒரு சிறு செய்தியை மட்டும் இங்கு கூறுவோம். கொடிய பாலைவனம், யாண்டும் நீர் வற்றி வரண்டுவிட்டது. உயிரினங்கள் நீர் வேட்கையினால் பெரிதும் வருந்து கின்றன. பிறவிலங்குகளைப்போலவே அன்பால் இணைந்து வாழும் கலையும் பிணையும் வனமெங்கும் நீரை நாடி அலைகின்றன. எதிர்பாராத விதமாக ஒரு சனை தென்படுகிறது. அங்கு சிறிது நீர் நாவை நனைப்பினும் ஒன்றற்குத்தானும் அது போதாதது. ஆனால் இரண்டிற்கும் அளவுக்கு மிஞ்சிய நீர் வேட்கை. பிணைமானுக்குக் கலையின் தாகம் தணிந்தால்போதும்; தான் தாகத்தைத் தாங்கிக் கொள்ளலாம் என்ற எண்ணம். கலை மானுக்கோ பிணையின் தாகம் தணிந்தால் போதும். தான் தாகத்தைத் தாங்கிக்கொள்ளலாம் என்ற எண்ணம் கலைமான் முடிவில்லூர் உபாயத்தைக் கண்டுபிடித்தது. இரண்டும் ஒரே நேரத்தில் நீரைக் குடிக்கத் தொடங்கின. கலைமான் நீரைக் குடிப்பது போற் பாசாங்கு செய்தது. பிணைமான் நீரைக் குடித்தது. எவ்வளவு பரந்த உள்ளம். இப்போது இரண்டிற்கும் பரம திருப்பதி. இதனை,

சுனைவாய்க் கிறு நீரை எய்தாதென்
 ரெண்டிப்
 பினைமான் இனிதுண்ண வேண்டிக்
 கலைமாத்தன்
 கள்ளாத்தின் ஊச்சும் சுரமென்பர் காதலர்
 உள்ளம் படர்ந்த நெறி
 எனவரும் ஐந்தினை ஐம்பதால் அறி
 யலாகும். யானைகளிடமும் இத்த
 கைய பண்பு இருந்தது. இதனை
 துடியடிக் கயந்தலை கலக்கிய சின்னிரைப்
 பிடியூட்டிப் பின்னுன்னும் களிறு
 எனவரும் கலித்தோகை அடிகள்
 உணர்த்தும். இதுவரை யாங்கூறிய
 வற்றால் பழந்தமிழர் மிகப்பழைய
 காலத்தில் உயர்நிலை எய்தி இருந்த
 னர் என்றும், அவர்கள் தமக்கெனச்
 சீரிய பண்பாடு கொண்டிருந்தனர்
 என்றும், பண்பாடென்பது இன்ன
 தென்றும், அது கல்வி, ஒழுக்கம்,

நாகரிகம் முதலியவற்றால் வளர்ச்சி
 அடைந்ததென்றும், உலகம்பண்புடை
 யார்களாலே தான் மன்புக்குமாயாது
 வாழ்கின்றதென்றும்பழந்தமிழகத்தே
 பண்பாடு காத்த பெரியோர் பலர்
 வாழ்ந்தனர் என்றும், தமிழகத்து
 விலங்குகளிடங் கூடப் பண்பாடு நில
 வியதென்றும் அறிந்து கொள்ளலாம்.

காலவெள்ளத்தின் போக்கில்
 பழந்தமிழர் பண்பாடு குன்றி வருகின்றது. அது மீண்டும் நம்மிடை* இடம்
 பெற வேண்டும். வாழ்வு வளம்பெற
 வேண்டும். தமிழரெல்லாம் ஒரு தாய்
 பயந்த சேயரென்ன இயைந்து தமிழ்
 மொழியை உயிரெனக் காத்தோம்பித்
 தமிழ் உயர்வே தமிழர் உயர்வென்று
 கருதிச் சீரிய பண்பாட்டின் வழி வாழ்
 வோமாக.

நன்றி :கலைமணி - கொழும்பு மேற்கு வட்டார ஆசிரியர் தினமலர் 1959.

நுண்கலைகளும் தமிழரும்

[யானும் எனதுநன்பனும் பரிபாடல்ளன்னும்பண்டைத்தமிழ் நூலைப் புரட்டிக் சொண்டிருந்தோம். நப்பன் ணனார் என்பவர் பழைய தமிழ்ப்புலவர். அவர் செவ்வேளைப் பற்றிப் பாடிய ஒரு பாட்டு வந்தது. நன்றாக இரசித்தோம்.

ஆசிரியர், எங்களைத் திருப்பரங்குன்றத்துக்கு அழைத்துச் சென்றார். சிலர், குதிரைகளிலும் தேர்களிலும் வந்தனர். ஏன்? பாண்டியமன்னனும் கூடவந்தான். மலையிலும் ஏற்றனான். யாவரும் முருகனைப் பாடிய நாவி ணோடும், பரந்த உவகையோடும், சென்றோம். வேந்தனுடன் வந்தோர் வழியில் நின்ற குரங்குகளுக்கு உணவுப் பண்டங்களை வீசினர்; வாரி வாரி வீசினர், யாழும் குழலும் வழிகளைங் கனும் ஒலித்தன. ஒரு சிலர் எங்கோ செல்வதைக் கண்டோம். அவர்கள் வேறு எங்குஞ் செல்லவில்லை. அம் மலையில் உள்ள சித்திரச்சாலைகளுக்குத்தான் சென்றனர். அங்கு உள்ள சித்திரங்களைக் கண்டு மகிழ்ந்தனர். சிலர், தம் மனைவியர், அங்குள்ள சித்திரங்களைக் காட்டி வினவ. இவள் இரதி, இவன் காமன் என்று கூறினர். வேறொருபால் விளங்கும் சித்திரங்களைப் பார்த்து இவ்வருவம் பூணை உருவெடுத்த இந்திரனது; இவள் அகவிகை; இவன் கொதமன், இவன் கோபத்தால் அகவிகை கல்லூரு ஆன வாறு இது என்று சிலர் கூறினர். இந்த நிலையில் எனது நன்பன், என்தோள்களைத் தட்டிக் கொடுத்து ‘பல்

ஸாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன் வாழ்ந்த பழந்தமிழன் சித்திரங்களை எவ்வளவு அற்புதமாக வாழ்க்கையுடன் இணைத் திருக்கின்றான்’ என்று கூறினான். ஏன்? சித்திரங்களை மட்டுமா? நுண்கலைகள் பலவற்றையும் பண்டைத் தமிழன்வாழ்க்கைத்தேவைகளுக்குப்பயன் படுத்தினான். இவற்றைப் பற்றிய அருங்குறிப்புகள் பல சங்க நூல்களில் நிரம்பவுண்டு என்று சொல்லி வைத்தேன் நான்.]

பழைய சங்க இலக்கியங்களைப் பொதுப்பட நோக்குவோமானால் பண்டைத் தமிழன் வாழ்வு இன்பம் நிறைந்ததாய். அன்பு மலிந்ததாய், அறஞ்சான்றதாய் விளங்கியமையை நன்கு அறிவோம். வீரமும் அன்பும், அறிவும்சகையும், நன்றியும் இன்பமும், ஒழுக்கமும் அவர் தம் நாகரிகத்தின் சிறப்பியல்புகள் எனக்காண்போம். செங்கோல் வளைந்த காலத்து உயிர் விடும் வேந்தரும் அவர் பால் மாறா அன்பு பூண்ட மக்களும் தெய்வச்செந் தமிழ் நாட்டில் வாழ்ந்தனர். சுவை நிரம்பிய தசை பொதுந்த சோற்றையும் தண்கமழ் தேறவையும் பிறருக்களித்துத் தாழும் உண்டு மகிழ்ந்த காலம் அது. தமிழரெல்லாம் இயற்கையின் வனப்பிலும், இசை இன்பத்திலும், கூத்தின் எழிலிலும், சிறப் பூவிய நலத்திலும் தோய்ந்து கிடந்த காலம் அது. இத்தகைய விழுமிய நாகரிகத்தைத் தோற்றுவித்ததேபண்டைத் தமிழரின் புகழுக்குக் காரணமாம்.

தமிழர் மன உணர்வின் விளக்கத் தினையே கலையென்று கொண்டனர். கலைகளை அறுபத்து நான்கென்று நூல்கள் கூறும். எல்லா விததைகளும் கலையுள் அடங்கும். உலக வாழ்க்கையில் உடலோம்பும் முயற்சியினால் அவ்வப்போது நிலை தளர்ந்து போகும் அறிவையும் நினைவையும் மீண்டும் எழுச்சியும் இன்பமும் பெறவைத்து மேன்மேலும் வளர்ச்சி பெறச்செய் வதற்குக் கலை உதவுகின்றது.

தமிழ் நூல்களில் குலமகளிர் பொது மகளிர் முதலியோர் அறிந் திருக்கவேண்டிய கலைகளைப்பற்றிய சில குறிப்புகள் காணப்படுகின்றன. சிவக சிந்தாமணி என்னும் நூலினுள்ளே ‘வண்டு மொய்த்தரற்றும் பிண்டி வாமனால் வடித்த நுண்ணூல் உண்டுவைத்தனையநீயும், [சிவக271] என்னுமிடத்து ஆசிரியர் நுண்ணூல் என்றுகுறிப்பிட்டது. குலமகளிர் அறிந் திருக்கவேண்டிய கலைகளையாகும். பொது மகளிர் அறிந்திருக்க வேண்டிய கலைகளை இருவகைக்கூத்து, பாட்டு, யாழ், தண்ணூலை ஓவியம் முதற்பலவாக விரித்து மனிமேகளை என்னும்நூலுள் ஆசிரியர் சாத்தனார் கூறுவார். இங்குநுண்ணூல்கள் என்று குறிப்பிடத்தகுவன, இலக்கியம், இசை நாடகம், சித்திரம், சிற்பம் முதலியன் வாம். செந்தமிழ்ச் சான்றோர், தாம் பலநாளொல்லாம், இயற்கையுட்கண்ட பேரழகினை, பொருள்நிகழ்ச்சியோடு மாறுபடுதல் இல்லாத ஒசையுடன் இயைத்துச் சிறந்த இலக்கியங்களை ஆக்கினர். அன்றியும் அறிவுள்ளின்ற அரிய அழுதம் புலவர் பெருமக்களால் தெளியவடிக்கப் பெற்று இன்சவை கலக்கப் பெற்று மிளிர்தலையும் காண-

கின்றோம். அவற்றைப்பருகிப் பெரிய தோர் ஆறுதல் அடைகின்றோம். பிற காலத்தார் போன்று சிலேடை, யமதம், திரிபுமுதலியகவில்லை தகளிலும், பொருட் பொருத்தமில்லாத கற்பனை வகை களிலும் பண்டைப் புலவோர் தங் காலத்தை வீண் செய்யவில்லை பேராசிரியர் சுந்தரம்பிள்ளை அவர்கள்,

“பத்துப்பாட்டாதிமனம் பற்றினார் பற்றுவரோ எத்துணையும் பொருட்கையும் இலக்கணமில் கற்பனையே”

என்று கூறுவது விருந்து பண்டைத்தமிழ் இலக்கியங்களின், பான்மையினை ஒருசிறிது அறியலாகும். பத்துப்பாட்டு எட்டுத் தொகை முதலிய சங்க இலக்கியங்களை நமக்கு அளித்த புலவர்பெருமக்களுக்கு யாஞ் செய்யுங் கடப்பாடு பிறதும் உண்டோ?

இசைக்கலை மிகச் சிறந்த தொன்றென்பதனை நாமெல்லாம் நன்கு அறிவோம். பண்டைத்தமிழ் மக்களானோர் மெல்லென்றிசைக்கும் தென்றலுயிர்ப்பிலும், இழு மென இழிதரும் அருவிநீரினும், நறுமலையில் முராலுகின்ற தேன் வண்டின் ஓலியிலும், இசையினைக் கேட்டுவந்தனர். அன்றியும் பாடன் மகளது மிடற்றுப் பாடலையும், பாணன் இசைத்த, யாழ்ப்பாடலையும், குழலோன் தந்த வங்கியப் பாடலையும் செவியாரக் கேட்டு இன்பம் ஏய்தினர். பெருநாரை, பெருங்கருகு, இசைநூறுக்கும் முதலிய பல இசைநூல்கள் தமிழுலகத்தை அழுகு படுத்தின. அவற்றை முழு நாலாகக் காணும்

பேறு பெறா தொழிந்தோம். சங்க இலக்கியங்களிலே, இசைக்கலையைப் பற்றிய குறிப்புகள் உண்டு.

மலைவானர்மகள் ஒருத்தி, தினையைக் காத்து நின்றாளாக. அது சமயம் யானை ஒன்று வந்தது. அவள் குறிஞ்சிப் பண்ணைப் பாடியதும் தினைக்கதிரை உண்ண முனைந்த யானை கதிரினை உண்ணாதும். அவ் விடம் விட்டுப் பெயராதும் இசையில் ஈடுபட்டு உறங்குகின்றது என்னும் செய்தியை, அகநானாறு என்னும் நூலிலே காண்கின்றோம். கலித் தொகையுள், பாகரின் குத்துக் கோலுக்கு அடங்காத யானையாழக்கு அடங்கிய செய்தியைக் கேட்கின்றோம். இந்நாளில் இசையின் நுட்பங்களை யெல்லாம் ஒரு வாறு ஆறிந்து கொள்ளுவதற்குச் சிலப்பதீகாரம் என்னும் செந்தமிழ்ப் புதையல் பெரிதும் உதவுகின்றது, சங்க காலந் தொட்டு வாய்ப்பாட்டி அலும், யாழ் முதலிய வாத்தியங்களிலும் வல்ல புலவர்களையும். பாணர் என்னும் தொல்குடி மக்களையும் போற்றும் கடப்பாடு பெரிதும் உடையோம். பாணருள்ளும் பல பிரிவார் இருந்தனர். இவர்தம் பெண்பாலார், இசையிலும் ஆடல் பாடல்களிலும் வல்லுநராய், நவரச பாவனை ததும்ப ஆடித் தண்டமிழ் நாட்டை இன்ப சொர்க்கம் ஆக்கினர்.

அக்காலத் தமிழர். நாடகக் காட்சியை விரும்பிக் கண்டனர். நாடகம் இசைப் பாட்டோடும், யாழ்க் கருவியோடும் கூடி நடந்தது. இசைத்தமிழ் நூல்கள் போலவே, நாடக இயல் தெரிக்கும் பரதம்

அகத்தியம் முதலிய பல நூல்களும் அழிந்தன. அரசர்களின், மாளிகைகளுக்கு நடிக்கும்கூத்தர் குழாத்தினர் சென்று நடித்தனர். அரசர்களும் அவர்களை ஆவலோடு ஆதரித்தனர். பட்டினப்பாலை முதலிய நூல்களில் நாடகத்தமிழ் பற்றிய செய்திகள் நிரம்ப வருகின்றன. ஒருவர்போல் வேடங்கொண்டு, ஆடும் மக்கள் பொருநர் என்று அழைக்கப் பட்டனர் அவர்தமக்குப் பாணரும் விறலியரும் உடனிருந்து உதவிபுரிந்தனர். இவர்களின் நாடகக்கலைத்திறங் கண்டு உபகாரிகள் பொன்னும் பொருஞ்சும் அளித்தனர். இந்த நிகழ்ச்சிகளை யெல்லாம் பொருநர் ஆற்றுப்படைபுற நானாறு முதலிய நூல்களால் இனிது உணரலாம்.

இசைப் பாட்டின் பொருளைக் காண்போர்க்கு அறிவுறுத்த உள்ள அவிநாயங்களில் - சத்துவங்களில் - தண்டமிழ் நாட்டோர் சிறந்து விளங்கினர். தமிழன், பிறந்ததன் பயன் இறைவன் தாள் தொழு தலே என்று கண்டான். கோவிலுக்குச் சென்று கடவுள் வழிபாட்டை நடாத்தி னான். தரிசனத்திற்கு வருவோர் சிலநன்முறைகளை எளிதில் புரிந்து கொள்வதற்காக்கோவில்களின்சவர்களில் சித்திரங்களை வரைந்தான். இம் முறையினைப்பரிபாடல் முதலிய நூல்களால் அறிகின்றோம். இடைக் காலத்தில் சோழர்அரசர்களும் பிறரும் அடியார்களின் வரலாறு களையும் தலங்களின் வரலாறுகளையும் கோவிலுக்கு வருவோர் தெரிந்து கொண்டு நல்லாற்றில் ஒழுகுதல் குறித்து அவற்றைவிய வடிவில் எழுதினர். நாம் இன்றும் அவற்றைக் காண்கின்றோம்.

பண்டைக் காலத்தில் ஓவியச் செந்நால்கள் பலவிருந்தன. அவை காலக்கோளால் அழிந்தொழிந்தன. ஓவியத்துடன் சிற்பமும் அக்காலத்தே விளக்கமுற்றிருந்ததுள்ளேருகூறவேண்டும். பெரும் பாணாற்றுப் படையுள் மாடமோங்கிய மணல்மலி தெரு வினைப்பற்றிக் கேட்கின்றோம். பண்டைத்தமிழர் செய்த சிற்பங்கள் உயிரெழிலுடன் விளங்கின. பரிபாடவில் வையை ஆற்றங்கரையில்மகளிரை ஏற்றிச் சென்ற பெண்யானை யொன்று, ஒரு மாளிகையில் செய்து வைக்கப் பட்ட புலியுருவத்தைக் கண்டு அது மெய்யான வேங்கையென்று என்னித் தன் இன்பக்களிற்றுக்கு அதனால்ஏதும் வருமென்று அஞ்சியதும் அதுசமயம் சென்றவர் மனநூல் உணர்வில் வல்லார் ஆதவினால் அவ்வியானையை அதன் களிற்றுடன் சேர்த்தனர் என்றும் பின் அது ஆறுதல்அடைந்த தென்றும் ஒரு செய்திவருகின்றது. ஒரு யானை, சிலையைக் கண்டு அது உண்மை வேங்கை யென்று பயந்த தாயின் அச்சிலையைப் பண்ணிய சிற்பியின் திறன்போற்றப்பாலதன்றோ!

பொதுவாகக் கலைஞர் எவனும் இலபித்த நிலையில் இருந்தே எதனையும் செய்கின்றான் என்நாம் அறிதல் வேண்டும். கலைகள் எல்லாம் கல்தோன்றி மண்தோன்றாக காலத்தே கல்லோடு முன்தோன்றி முத்த குடிமக்கள் காலந் தொடங்கி நானும் நானும் சிறுகச்சிறுக வளர்ந்து தண்டமிழ்ச் சங்ககாலத்திலே பண்பட்டனவென்றே கூறவேண்டும். தமிழர் இவ்வருங் கலைகளையெல்லாம் கண்ணும் கருத்துமாகப் போற்றிக்காத தனர் இவை உயர்வடைதற்கு வேந்

தரின் ஆதரவே காரணமாகும். வேந் தர்கள் கலைஞர் பலரையும் புரந்த தன்றிச் சில கலைகளில் தாழும் வல்லுநராகவிருந்தனர். இறையனார் அக்கப் பொருள் உரையை நோக்கும் பேரது அக்காலத் தரசர்கள் சங்கம் நிறுவித் தமிழ் காத்ததும் நூல்கள் தொகுத் ததும் இயற்றியதும் பிறவும் நன்கு புலப்படுகின்றன. பூதபாண்டியன், பாலைபாடிய பெருங்கடுங்கோ, அறி வடை நம்பி ஆகிய வெந்தர்களது கவிதைகள் எத்துவை உயர்வாக இருக்கக்காணகின்றோம். பட்டினப் பாலை பாடிய கடியலூர் உருத்தி ரங்க கண்ணனாருக்கு ஓவ்வொரு கண்ணிக்கும் கரிகாற் பெருவளத்தான்ஆயிரம் பொன் அளித்த செய்தியை, கலிங்கத்துப் பரணியால் அறிகின்றோம்.

சுருங்கக் கூறின் தமிழகத்தில் அக்காலத்தில் இலக்கியம், இசை, நாட்டியம், ஓவியம், சிற்பம் நன்னிலையில் இருந்தன. மற்று வினோதக் கூத்துகளும் ஆரிய சிங்கள தெலுங்கு நாட்டுக் கூத்துக்களும் பின்னாளில் போற்றி வளர்க்கப்பட்டன. கற்றகூத்துளை அரசன் முன்னிலையில் அரங்கேற்றிக் காட்ட வேண்டும் என்பதும் கூத்துக்கூத்து வல்லவள் தலைக்கோல் அரிவை என்று சிறப்புப் பட்டம் பெற்றாள் என்பதும் தெரியவருகின்றன. யாழ், குழல், வங்கியம், தண்ணுமை ஆதிய பல வாத்தியங்களை வாசிப்பதில் கைதேர்ந்தோர் பலர் இருந்தனர். கண்ணச் சுவரெல்லாம் பண்ணிற ஓவியங்கள் தீட்டப் பெற்றிருந்தன. சிற்பிகளை மண்ணியல் வினைஞர் என அக்காலத்தோர் வழங்கினர். கல்லிலும் மண்ணிலும் சுதையிலும் சிரிய உருவங்கள் அடைக்

கப் பெற்றன. பாவை விளக்குப் போன்ற வெங்கலச் சிலைகள் செய் வாரும் பண்டு இருந்தனர் எனலாம்.

இந்நாளில் இந்நுண்கலைகளைல் ஸாம் நடாட்டில் ஏற்பட்ட மறும

லர்ச்சியானும் மேலைப்புல அறிவின் திறத்தானும் செப்பம் பெற்று வளர் தலைக் காண்கின்றோம். தமிழர் ஆவார், இவற்றின் மறுமலர்ச்சிக்குத் தம்மாலான புரிதல் கடமையும் உரிமையுமாகும்.

நந்தி: தினகரன் 1952 டிசம்பர்

பரிசிலரும் புரவலரும்

வறுமை என்பது போகம் துய்க் கப் பெறாத பற்றுள்ளம் என விரித் துரைத்தார் பேராசிரியர். வறுமை கொண்டாரின் சிறந்த கல்வியையும் மாய்க்குமெனின், அதன் கொடுமைக்கு அளவுமுன்டோ? பெருங்குன்றார்கிழா ரென்னும் புலவர், “பொறிபுணர் உடம்பிற்றோன்றி என் அறிவு கெட நின்ற நல்கூர்மை” என்று குறிப்பிட்டார். அன்புக் கடலிற்றிளைத்தாடிய மணிவாசக அடிகளார் “வறியார் இருமை அறியார்” எனக்கூறிச் சென்றார். அறிவுச் செல்வி வாய்ந்தார், வறுமைக்குக் காரணங் கண்டமைவர். அன்றி, ஏனையோரை, “வாழச்செய்த நல்வினை அல்லது ஆழங்காலைப் புணைபிறி தில்லை” எனத் தெருட்டவர். ஆன்றவிந்தடங்கிய கொள்கைச் சான்றோராய் புலவர் பெருமக்கள் பலர், வறுமையாற்பெரிதும்வாடினர். முடியடை வேந்தரும், வேளிரும், பிற புரவலர்களும் தரும்பொருள்கொண்டு வாழ்வு நடாத்தினர். “செறுத்த செய்யட் செய்செந்நாவின், வெறுத்த

கேள்வி” யாளரெனப் புகழப்பட்ட கபிலர், “யானே பரிசிலன் மன்னும் அந்தனன்” எனக் குறிப்பிட்டமை நினைவிற்பதித்தற் பாலதாகும். இத் தகு பரிசிலர் பண்புகளையும் புரவலர் பண்புகளையும் புறநானூறு முதலிய சங்க நூல்களின் உதவி கொண்டு நோக்குவோம்.]

பெருஞ்சித்திரனார், உயர்ந்தபுல மையாளர். இயற்கையிற்றிலைத்த பெருமக்களுள் உயர்ந்தவர்.

புறப்பாட்டிலே சில இடங்களில் தமது நிலையினை இயம்புகின்றார். தாயார், மூப்பெனும் பருவம் முனிய முற்றினார். முன்றில் வரைச் செல் லும் ஆற்றல் அற்றுக் கோல் கொண்டு குறுநடை பயில்பவர். மனையார், வாடிய மேனியும் மாசு கெழீஇய ஆடையும் கொண்டவர். ஊண் இன்மையின், பாவில் வறு மூலையர். இவர்கள் குப்பைக்கிரை

இலையை வறுந்திரில் உப்பின்றி வேக வைத்து உயிர் பிடிக்கின்றனர். இங்கு தான் குடீர் அட்டுண்ணும் இஞ்க கண்க் காண்கின்றோம். இந் நிலைக்கு மனையார் அறக்கடவுளையே நோகின்றார். வேறு என்ன செய்ய வல்லார் அவர். மேலும் புலவர் ஒரிடத்து மனையார் நிலையைக் குறிப்பிடுகின்றார்.

“.. இல்லுளாத குறத்தலின இஸ்மறந் துறையும் புல்லுளாக குழுமிப் புதல்வன் பன்மாஸ் பாலில் வறுமுலை சுவைத்தனன் பெரான் கூழுஞ் சொறும் கடைசி ஊழின் உள்ளில் வறுங்கலம் திறந்தழக் கண்டு மறப்புளி உரைத்தும் மதியங் காட்டியும் நாவன் அல்லல் உழப்போன்”

என்பது அது. (புறம்160) வீட்டில் உணவின்மையின், சிறார் வீட்டை மறந்து விடுகின்றனர். மற்று வறுமுலை சுவைத்து அடங்காராய் அடிடிற்சாலை சென்று வறங்கலங்கண்டு அழுகின்றனர். அன்னை, புளியென்று பயங்காட்டியும், மதியென்று மகிழ்க்காட்டியும் தேற்றுகின்றாள். அவற்றை நினைந்து நனவிலும் கனவிலும் வருத்தம் உறுகின்றாள் என்பது போந்த பொருள், புலவர் ஒருவர், தமது வீட்டில் உணவு இன்மையின் எலிகள் மடிந்தன என்றும் குழந்தைகள் பாலின்மையின் பல்லி ணைச் சுவைத்துக் கொண்டே தாயை மறந்தனர் என்றும் உருக்கமாகக் கூறுகின்றார். வறுமையால் வாடிய பரிசுலர் நிலை காட்ட இப்பகுதிகள் போதுமன்றோ!

இவ்வண்ணம், அளவற்ற நிலையில் உழந்த பரிசுலர், தமது நிலையை

நினைக்காதிருந்திலர். வறுமை வாழ்வில், எளிமையும் அழுகும் கண்டனர். வாழ்க்கை பிறர்க்குத் தீவிலதாதல் வேண்டும் என நினைந்தனர். தம் வயிற் பாடறிந் கொழுகும் பண்பி எரை வியந்தனர். உணர்ச்சியில்லார் உடைமையை வெறுத்தனர். நல்லறி வுடையோர் நல்குரவுக்குக் கவன்றனர். உயர்ந்தேந்து மருப்பிற் கொல்களிறேனும் தகவ்வார் பால்பெற மறுத்தனர். தகுதியாளர் குன்றியளவு கொடுப்பினும் அதுகொண்டு அமைந்தனர். புரவலர் பலர் இருப்பதை நினைந்து நினைந்து மகிழ்பூத்தனர். ஒருவன் இயலாதவொன்றை இயலும் என்றலும், இயலும் ஒன்றை இல்லையென மறுத்தலும் இரப்போரை வாட்டும் வழியெனக் கண்டனர். அன்றிப் புரவலர் புகழ் குறைக்கும் வழியென வும் கூறினர். பரிசில் இழக்க வந்தாலும் தாம் பிழை என்று கண்டதை அஞ்சாது கூறும் ஆற்றல் கைவந்தவர். ஒருமுறை பெருஞ்சித்திரனார் எனும் புலவர் அதியமான் அஞ்சியழைப் பரிசில் விழைவாற் சென்றார். அரசன் புலவரைக் கண்டு மனமுவந்து குளிர்ப்பக் கூறி உரையாடாது பரிசில் தந்தான். இது புலவருக்கு வெறுப்பைத் தந்தது. உடனே,

“..... காணாது சத்த இப்பொருடை யானோ வாளிக்கப் பரிசில்லை அல்லேன் ,

(புறம்208)

என்று கூறுகின்றார் அவர். “எறிதி ரைப் பெருங்கடல் இறுதிக்கட்செல் விலும் தெறுகதிர்க் கணவி தென்றி சைத் தோன்றினும் என்னென்றஞ்சா’ இயல்புடையார் அன்றோ

அவர். பரிசிலர் அரசனின் நாளோ வக்கச் சிறப்பை அச்சமின் றிச் சென்று காணும் இயைபு கைவந்த வர். அதனால் உவகையும் பெருமித முங் கொண்டவர். இது ஏறிச்சிலூர் மாடலன் மதுரைக்குமரன் எனும் புஸவர் பெருமகனார் வாக்கிலிருந்து புஸனாகின்றது. அதனை,

எங்கோள் இந்த உம்பலை முதா
உடையோர் போல இடபின்று குறுகிட
செம்மல நாளைவ அண்ணாந்த புதநல்
எப்மா வழிக்கை இரவலர்க் கொடிதை

(புறம்54)

எனும் பகுதிகள் வற்புறுத்துவனவா கும்.

இரந்தோர் அற்றம் தீர்த்தவில் தகவு சான்றவர் பாரி, ஓரி, மலையன், எழினி, பேகன், ஆய், நள்ளி எனும் எழுவள்ளல்களுமே. இதனைப் பெருஞ்சித்திரணார் வாக்கும் வலியுறுத்தும். மற்று, முடியுடை வேந்தரும் பிற புவலர்களும் பரிசிலர்களைப் போற்றி உபகரித்தவர்களே. பரிசிலர்கள் ‘பசிப்பினி மருத்துவன்’ ‘பாண்பசிப் பகைஞன்’ ‘புவலர் புக்கில்’ எனப் பலவாறு புவலர்களைப் புகழ்ந்தனர். மாரியென்று மதித்துக் கூறினர். பரிசிலர் எல்லோரிடமும் செல்வாரல்லர். இதனை மோகிக்ரணார் மொழியில் இருந்து அறிகின்றோம். அது,

திரை போநு முந்தீங்க கரை நணிச் செலினும்
அறியுநர்க் காளின் வேடகை நீக்குஞ்
சின்னீர் விழவுவர் மாந்தர் அதுபோல்
அரசர் உழையர் அகவும் புரதபு
வள்ளியோர் படர்குவர் புவலர்

(புறம்154)

என்பதாகும். சிறந்த புவலர்கள் கடவுளுக்கென்று வைத்த மேதகு

பொருள் என்றாலும், மடவன் எனி னும் மெல்லியன் எனினும் ஓர் இரவலன் சென்றக்கால் சிந்தியாது தரும் தகவு பூண்டவர். புவலர்களை ஆத வனாகவும் ஆதவன் எத்திசைச் சேறி னும் அத்திசை நோக்கும் நெநஞ்சிப் பூவெனத் தம்மையும் புலவர்கள் கூறிக்கொண்டனர்.

புவலர்தாழும், இரவலர் இரந்த காலத்து ஈவதற்குப் பொருள் இல்லாதொழிந்தால் அதனை மிகவும் கீழ் நிலையென் நினைந்தனர். சுருங்கக் கூறின் “நாடிழுந்ததனினும் நனி இன்னா” தெனக் கருதினர். பரிசிலர் எப்பொழுது சென்று கொண்டு இருப்பினும்கொடுத்தலிற் குறைவுகாட்டும் பான்மை பெரியோரிடம் இருந்த தில்லை. முன்பு கொடுத்தேன் என நினைந்து இல்லையென்று புகலும் தன்மை அவர்கள் பால் தினையளவும் இன்று. இவ்வுயர்தனிச் செம்மையைக் காவிரிப்பூம் பட்டினத்துக் காரிக்கண்ணார் நன்கு விளக்குகின்றார்.

“இன்று செலினும் தருமே சிறுவரை நின்று செலினும் தருமே சின்னும் முன்னே தந்தவென் எண்ணாது துன்னி வைகலும் செலினும் போய்யளாகி யாம் வேண்டி யாங்கெம் வறுங்கலம் நிறைப்போன்”

(புறம்171)

என்பதது. புவலர் பாற் பரிசிலர் சென்று சிறிது பொருள் விரும்பி நின்ற காலத்தும் தம்கடமை குறித் துப் பெரும் பொருள் நல்குதலும் அவர் இயல்பு. கொடுப்போர் ஏத்திக் கொடார்ப் பழிக்கு முகத்தால் ஒளவையார் நாஞ்சில் வள்ளுவனைப் புகழ்ந்த செய்தியால் இவ்வுண்மை விளங்குகின்றது.

இன்னும் புரவலர்கள் தகவு நீங்கியக்கால் பரிசிலர் தாமே நோவர். பெருங்குன்றூர் கிழார், சேரமான் குடக்கோச்சேரல் இரும்பொறை விடம் பரிசில் உண்ணிச் சென்றார். அவன் பரிசில் தராது நீடித்தான். உடனே புலவர், “ நும்மனோரும் மற்றினையராயின் எம்மனோரிவட்பிறவலர் மாதோ ” என்று கூறுகின்றார். இங்கு புலவன் மனம் உணர்மின்கள். பரிசிலர்ப் புரந்தமேதையோர் சிலகாலத்து ஊழ்வியானோ பிறவாறானோ. முறைதிரிந்து, பிறர்கோள் கொண்டு பரிசில் நல்காத செய்திகளும் உண்டு. பரிசிலரை ஒற்றர் என்று பிறழ உணர்ந்ததும் உண்டு.

தமிழ் வேந்தர்கள் வேளிர்கள் காலத்து ஆணைகள் உயர்ந்த செல்வமாகமதிக்கப் பெற்றன. அதனால் புரவலர்கள் ஆணைகளை ஈந்தனர். இன்னும் மலை பயந்தமணியும், கடறுபயந்த பொன்னும் தந்தனர். வாலுளைப் புரவியும் வழங்கக் குறையாறிதியும் தந்தனர். பகடுதரு செந்தெறபோரும் நல்கினர். இதனாலன்றோ பரிசிலர் இவர்களை மழைநிகர் வணக்கையர் என்றெல்லாம் புகழ்ந்தனர். இரவலர் “ பொன்னும் பொருஞும் போகழும் விழைந்ததன்றிப் பிறவாறும் இரந்தனர். வேந்தர்கள் தமது இல்லக்கிழத்தியரை நீக்கியிருந்தகாலத்து வேந்தர் இல்லாஞ்டன் கூடி நடப்பதையே தாம் இரந்து நின்றனர். அதனால், “ பசித்தும் வாரேம் பாரமும் இலமே ” என்று கூறி நின்துணைவியின் அரும்படர் களைதல்ஒன்றேயாம் வேண்டும் பரிசில் எனக்கூறி நின்றனர்.

இங்னும் தம்மைப் புரந்தாரை மறவாத நல்லியல்பை நினைக்குந்தோறும் உளம் உருகுகின்றது. கள்

விலாத் திரையனார் எனும் புலவர் பெருந்தகையார்,

எந்தை வாழி ஆதனுங்கவென் நெஞ்சந் திறப்பேர் நிற்கான்துவரே; நின்னிய என் மறப்பின் மறக்குங்காலை என்னுயிர் யாக்கையிற் பிரியும் பொழுதும் என்னிய என் மறப்பின் மறக்குவன்..... பலர் புரவெந்த அறக்குறை நின்னே... என்று கூறுகின்றார். இதன் பொருள் எந்தாய் ஆதனுங்க வாழி. பலரையும் போற்றி உபகரித்த அறத்துறையாள! எனது நெஞ்சத்தைத் திறந்து பார்ப்பவர் நீ ஆண்டு இருக்கக் காண்பர். எனது உயிர் யாக்கையிற் பிரியும் பொழுதும் என்னை யான் மறந்தால் நின்னன மறப்பன் என்பதாகும். “ வழு ஆய்மருங்கிற கழுவாய் இலதெனச்கண்டு நிலம்புடை பெயர்காலையும் செய்தி குன்றா இயல்பு இதுவன்றோ? அறத்திற்கு வரம்பாகிய புலவர் பிறழ்வதும் உண்டோ?

பரிசிலர் பழமரந்தேரும் பறவையை ஒத்தவர். குன்றும், மலையும் கொடுஞ்சுரனும் கடந்து வள்ளியோரிடம் செல்வர். அங்கு தமது மாசற்றநாவாற் பலபாடிப் பரிசு பெறுவர். பெற்ற பரிசிலைக் கொண்டு வாழ்வு நடத்துவர். சகிக்கொண்டு வறுமை வருத்தும் வழி “ எமக்கிவோரே உண்மையான புரவலர் என்று கூடக்கூறும் மேலோர் அவர். “ இந்திரர் அமிழ்தம் இயைவதாயினும் இனிதெனத் தமியர் உண்ணா ” இயல்பினர் அன்றோ அவர். “ நல்லது செய்தல் ஆற்றிராயினும் அல்லது செய்தல் ஒம்பு மின் ” என்று இடித்துரைப்பவர் தவறு செய்வாரோ? இற்றை ஞான்று இத்துணைச் செம்மை இன்மையான் அன்றோ நமது நாடு தீமையுட் தாழ்கின்றது. தொன்மை வாழ்வஞ்சிரும் வளர் நாம் காணல் வேண்டும். இரவலர் வாழ்க; புரவலர் வாழியர்.

பழந்தமிழ் இலக்கியங்களில் அறத்தின் நிழல்

பழந்தமிழர், விழுமிய நாகரிகம் படைத்தவர். அன்பின் வழியது உயிர் நிலை என்ற சீரிய கொள்கை கைவந் தவர். அன்பின் வழி நின்று அறம் பேணி. அறத்தினால் இன்பங்கள்ட வர். அதனால் “சிறப்புடை மரபிற் பொருளும் இன்பமும்” அறத்தின் வழிப்பட வாழ்ந்தவர். இற்றை நாள் வாழ்வார் போல “எத்தாலும் பணம் தேடி உண்டுடத்து வாழ்தலை”யே இன்பமென்று கருதாதவர். அன்பை யும் அன்பின் குழவியாகிய அருளை யும்வளர்க்க - வாழச்செய்ய-இல்லறம் துறவறம் என்னும் இரு பெருநெறி களை வகுத்தவர். இல்லறத்தில் வாழ்வாங்கு வாழ்ந்து, துறவறத்தில் பிறர்நலம் பேணும் பெற்றி கண்டவர். அவர் கண்ட துறவறம் மழித்த லும்நீட்டலும் வேண்டாது உலகம் பழித்தது ஒழித்து, பிறர்நலம் காத்து நடந்தது ஆசிரியர் தொல்காப்பியனாரும் இல்லறம் நிகழ்த்திய பின்னர் தலைவனும், தலைவியும் துறவறம் நிகழ்த்துவர்எனத்தமிழ்மரபுரைப்பர்.

பழந் தமிழர் வாழ்க்கை மரபினை ஆராய்வார், அவர் சீரிய ஒழுக்கமும் பண்பாடும் வாய்ந்தவர் என்பதனை நன்கு உணர்வர். அன்றி அஃது அறத்தின் அடிப்படையில் அமைக்கப் பட்டிருத்தலையுங் காண்பர். அறம் என்பது பரந்து பட்ட பொருள் உடையது. சுருங்கக் கூறின் மனித வாழ்வில், கொள்ளத்தக்கனவும், தள்ளத்தக்கனவும் இவை இவையென வரையறுப்பது அறமென்னாம். தமிழர் அறத்தை மணமொழி மெய்யென மூன்றிடத்தும் காத்தனர்.

சான்றோர், தமிழர் வாழ்க்கை மரபு, கால வெள்ளத்தில் அள்ளுண்டு பிறழந்து சிதைந்து போகாவண்ணம் அரண்செய்து செல் றனர். பழந் தமிழ்க்கலைஞர்கள், சிறப்பாக இலக்கியக் கலைஞர்கள். அறத்தை மக்கள் மனத்தில் நிலைபெறச் செய்யும் மகத் தசன தொண்டினை அதிக அளவில் ஆற்றியிருக்கின்றனர்.

நம் தண்டமிழ்மொழி, காலத்தை வென்று வாழும் இலக்கியங்கள் பல வற்றைக் கொண்டது. பழைய சான்றதமிழ் நூல்களைச் சங்க இலக்கியங்கள் என்று கூறுகின்றோம். அவை அண்ணளவாக இரண்டாயிரம் ஆண் குகங்கு முற்பட்டன. இவற்றினாடு வளர்ந்து செல்லும் மக்களினத்திற்கு ஏற்ற புதிய, புதிய கருத்துக்கள்பல்கிப் பரந்து கிடக்கின்றன. ஒருகால் அனுபவிக்கும் போது இன்பமும், மீண்டும் மீண்டும் அனுபவிக்கும் போது புதிய புதிய இன்பமும் தந்து நிற்கின்றன. சங்க இலக்கியங்களுக்குப் பின்னர் தோன்றிய பல நூல்கள் இருந்த இடம் தெரியாது மறைந்து போகவும் இவை இன்றும் நின்று நிலவுதல் அவற்றின்சிறப்புக்குத் தக்க எடுத்துக் காட்டாகும்.

சங்கச் சான்றோர் மக்கள் மாட்டுப் பேரன்புடையவர். யாம் பெற்ற இன்பம் பெறுக இவ்வையகம் என்று கருதுபவர். மக்களிடத்து இலக்கியங்கள் வாயிலாக விழுமிய வாழ்வுணர்ச் சியைப் புகுத்த வேண்டும் என்று விழைபவர். விழுமிய வாழ்வுணர்ச் சிக்கு அறநெறி இன்றியமையாததென அனுபவத்தில் உணர்ந்தவர். அற

நெறிகளை வகுத்துக் கூறிவிட்டால் அவை வெறும் நீதி நூல்களாகி மக்களால் விரும்பப்படாது போய்விடும் என்று கண்டவர். அதனால் இலக்கிய இரசனை சிறிதும் குன்றாதிருக்க, அதே வேளையில் விழுமிய வாழ்வு உணர்ச்சிக்குரிய அற நெறி களைக் கூறாமல் கூறிச் செல்லும் பேராற்றல் படைத்தவர்.

பழந்தமிழ் இலக்கியங்களைப் பயில்வார், அறத்தின் நிமில் யாங்க ணும் பரந்துபட்டு, நிற்பதனை நன்கு காண்பர் புலவர் பெருமக்கள் தாம் செய்யுஞ்சுக்குக் கருவாக எடுத்துக் கொண்ட பொருள் வாயிலாக அறத் தினை உணர்த்திச் செல்வதுடன் கதை மாந்தர் வாயிலாகவும் உயரிய அறத்தினை உணர்த்திச் செல்வர். மற்று, தாம் கையாஞும் உவமைகள் வாயிலாகவும் அறத்தினை உணர்த்திச் செல்வர். எங்கெல்லாம் வாய்ப்பு ஏற்படுகின்றதோ அங்கெல்லாம் அறத் திறம் பகர்ந்து செல்வர். அவற்றை யெல்லாம் நிரல்படக் கோத்துக் காட்டப்புகின் கட்டுரை விரியுமாதவின்ஒரு சிலவற்றை மட்டும் இங்கு கூறுவாம்.

தமிழ் மக்களாயினார் “அந்தனர் நூற்கும் அறத்திற்கும் ஆதியாய் நின்றது மன்னவன் கோல்” என்று தேர்ந்தவர். ஆதவின் முதலில் மன்னவனை அறத்தில் நின்றும்வழுவாது நிற்றற்கு உரியனவற்றை ஊன்றிக்கவனித்தனர் ஆதல் வேண்டும். “அரசன் அறத்தில் பிறழாது நின்றால் மக்களும் அறத்தில் பிறழாது நிற்பர் அன்றோ! அரசன் எவ்வழிக்குடிகள் அவ்வழி” என்பது முது மொழியன்றோ! தமிழ் வேந்தர் கள் அறத்தை உயிரினும் பெரிதாகப் பேணினர். பாண்டியன் ஒருவன் அறி

யாது ஒரு முறை அறத்தில் நின்றும் பிறழ்ந்ததற்காக விரைவுடன் இழந்த செய்தி உலகறிந்ததன்றோ! நரிவெரு உத்தவையார் என்னும் புலவர் பெருந்தகை தாம் பாடிய பாடல் ஒன்றில் ‘அரசர்கள் அருளும் அன்பும் உடையராகிப் பெற்றதாய் குழந்தை யைப் பேணுவது போல நாட்டைப் பேண வேண்டும், என உணரவைக் கின்றார். காரி கிழார் என்னும் புலவர் அரசர்கள் முடிபு தராசு முள்ளினை ஒப்ப நடுவுநிலை உடையதாக இருக்க வேண்டும் என்கிறார். வாழ்வில் நல் வதன் நலனும் தீயதன் தீமையையும் இல்லையென்று ரைப்பவர் அன்றும் இருந்தனர்; இன்றும் இருக்கத்தான் செய்கின்றனர். முதுகண்ணன் சாத்தனார், அவர்கள் பக்கம் சேரவேண்டாமென மொழிகின்றார். அறம் பொருள் இன்பம் மூன்றையும் போற்ற வேண்டும் என்று கூறுகின்றார். மருதனினாகனார் எனும்புலவர் அரசன் எத்தகைய அறமுடையோனாய் இருக்க வேண்டும் என்று குறிப்பிடுகின்றார். அவர் பாடலில் இருந்து சில வரிகளை இங்கு தருகின்றேன்

.....
அறறீ முதற்றே அரசின் கொற்றம் அதனால் நம ரெணக் கோல் கோடாது பிறரெனக் குளைக் கொல்லாது ஞாயிற்றன்ன வெந்திறல் ஆஸ்தமயும் திங்கள் அன்ன தன் பெருஞ்சாயலும் வானத் தன்ன வச்சமையும் மூன்றும் உடைய ஆசி ... வாழிய”

(புறம் 55) என்பது அது. இங்குப் புலவர் மூன்று அறங்களை அழகாகக் குறிப்பிடுகின்றார்.

ஒரு குடும்பம் எத்தகைய தலையான அன்புடன் பினிப்புண்டிருக்க

வேண்டுமென்பதனைக்கவிந்யத்தோடு
சிறைக்குடி ஆந்தையார் என்னும்
புலவர் வெளியிடுகின்றார். அது,
'தலைப்புனை கொளினே தலைப்புனை
கொள்ளும் கடைப்புனை கொளினே கடைப்புனை
கொள்ளும் புனை கைவிடுப் புனோபொழுகின்
ஆண்டும் வருகுவன் போறும் மாண்ட
மாரிப் பித்திகத்து நீர் வார் கொழு முகைக்
செவ்வரி நுத்தமும் கொழுங்கடை மழைக்கள்
துவித்தலை தலையை தவிர்ணனோனே'

(குறு : 22)

என்பதாம்.

இப்பாடவில் புலவர் இல்லறம்
நடத்துவார், கணவனும் மனைவியும்
என்னத்திலும் சொல்லிலும் செயலிலும்
இன்றுபட்டிருக்க வேண்டும் என்னும் உயரிய அறத்தினை அழகாகக்
காட்டியுள்ளார். இந்நிலை கைவந்தால் இன்று நாம் காணும் மனந்தவுடன் தணந்து செல்லும் அல்லல்கள் இல்லாதொழியுமன்றோ!

வாழ்வில் நாம் பொருளைப் பெரிதும் முயன்று தேடுகின்றோம். அங்ஙனம் தேடும் பொருளின் பயன்யாதாய் இருக்க வேண்டுமென்பதனை 'தன் வாழ்நாளும் பொருளும் இன்னோரன்ன பிறவும், பிறர் பொருட்டென்று முயலும் பெரிய அருள்மிக்க நெஞ்சு' என்று ஒரு தலைவியின் கூற்றால் கூறிவைக்கின்றார் பழந்தமிழ்ப் புலவர் ஒருவர்.

யினைதீய ஆடவர்க்குயிரே வானுதல் மனையறை மகளிர்க்காடவர் உயிரேன நமக்குரைத் தோழும் தாமே அழாவுதோழி அழுங்குவர் செலவே

(குறு : 135)

எனும் குறுந்தொகைப் பாடலை எடுத்துக் கொள்வோம். உலகியல்

நடாத்துவதற்கு இன்றியமையாதது தொழில் நலமன்றோ! ஆதவின் ஒவ்வொரு ஆடவனும் அத் தொழிற் நுறையை உயிராகப் போற்றி ஒழுக வேண்டும் என்று ஆடவர் கடமையையும் இல்லில் இருந்து அறம் பேணும் மகளிர், தம் கணவரை உயிரெணக்கொண்டு வாழ்தல் வேண்டுமென மகளிர் கடமையையும் எவ்வளவு அழகாக உணர்த்துகின்றார் புலவர்.

வாழ்வியல் நுட்பங்களைக் கடத்தாந்தர் வாயிலாகக் கூறுவதில் வல்லவர் பாலை பாடிய பெருங்கடுங்கோ என்னும் புலவர் பொந்தகை. அவர், தலைவி கூற்றாக உயரிய அறநெறியைக் கூறுகின்றார்.

"உள்ளது சிதைப்போர் உள்ளெனப் படா அர் இல்லோர் வாழ்க்கை குருவினும் இளிவெளக்கொல்லிய வள்ளம் தெளியக்காட்டி செங்றனர் வாழி தோழி"

(குறுந் 283)

இப்பகுதிகளில் தாமே தம் முயற்சியால் பொருளைச் சம்பாதித்துச் செலவழியாது தமக்குத் தந்தை தாயர் வழியால் வந்த செல்வத்தைச் செலவு செய்பவர் செல்ல முடையவர்கள் என்று அறிஞர்களால் பாராட்டப்படமாட்டார் என்றும் தாமே ஈட்டும் பொருளில்லாதோர் வாழ்க்கை இரந்து வாழ்தலிலும் இழி வடையதாம் என்றும் புலவா விளக்கும் திறம் போற்றற்ற கரியது.

இற்றை நாளில் மக்கள் அறத்திற்குப் புறம்பான வழிகளில் நின்று இன்பம் நுகர்தலைக் காண்கிறோம். இது வெறுத்தொதுக்கற்பாலதொன்றாகும். இவ்வண்மையை ஆலூர் கிழார் எனும் புலவர் தோழி கூற

ராக்க கூறி நம் மனதில் பதிய வைக் கின்றார். அது.

... கழியாக் காதலர் ஆயினும் சான்றோர் அழியாடு வருவதும் இன்பம் வெஃகார்

என்பதாம்
(அகம்: 42.)

விழுமிய வாழ்விற்குக் கல்வி இன்றியமையாது வேண்டப்படுவதாம். அதன் இயல்பு புலப்படப் பாண்டியன் அறிவுடை நம்பி,

உஞ்சுமிகுதலியும் உறுப்பொருள் கொடுக்கும் பிற்றை நிலை முனியாது கற்றல் நன்றே என்று கூறிச் செல்கின்றார். சான்றோர் இளமை நிலையாமை, பாக்கை நிலையாமை, செல்வம் நிலையாமை முதலியவற்றை மக்கஞ்சுகு அடிக்கடி நினைவுட்டத் தவறியதில்லை. இவற்றை நன்கனம் உணர்ந்க வழித் தான் வாழ்வைச் செப்ப முற அமைத்துக் கொள்ளலாம். என்பது அவர் நுண்பு. அதனால் உலகைப் பார்த்து,
“ பயனின் மூல்பின் பஸ் சான்றிரே கணிக்கீக் கூர்ம்படைக் கடுந்திறங் ஒருவன் பிணிக்கும் காலை இரங்குவிர் மாதே நல்லது செய்தல் ஆற்றீராயினும் அஸ்ஸது செய்தல் ஓம்புமின் அதுநன் எல்லாரும் உவம்பதும் அன்றியும் நல்லாற்றுப்பலேம் நெறியுமாறுவே என்று குறிப்பிடும் அறம் நிறைந்த நெஞ்சையாங்ஙனம் தான் மொழிவது.

இனி உவமைகள் வாயிலாக அறத்தை உணர்த்துவதைத் தூரு உதாரணத்தில் வைத்துக் காண்போம் பாலைக்கனி ஆசிரியர் சுரத்தின் இயல்பினை நமக்கு விளக்க வருகிறார். மரங்களின் கொம்புகளில் உள்ளதனிரகள் வரடிக் கிடக்கின்றன நிழலே இல்லை, மரத்தின் கொம்பும் வேரும்

வெம்பிக் கிடக்கின்றன. ஞாயிறு கொடுமையாகச் சுடுகின்றது. மரங்கள் காய்ந்து போய்க் கிடக்கின்றன இவற்றை விளக்க எடுத்துக் கொண்ட உவமைகளிலே உயரிய அறத்தை எங்கள் மும்பு புகுத்தியிருக்கின்றார் நோக்குங்கள்! பாடலை முதலில் கவனிப்போம்.

வறியவன் இளமைபோல் வாடிய சினையவாய் சிறியவன் செஸ்வம் போல் சேர்ந்தார்க்கு நிழல் இன்றியார்கள்னும் இகந்து செய்து இசை கெட்டான் இறுதி போல் வேறாமெரம் வெர்பவிரிக்கீர் தெயுதனின் அலவுற்றுக் குடி கூவ ஆற்றினிப் பொருள் வெஃகிக் கொலை அஞ்சா வினைவரால் கோள் கோடி யவன் நிழல் உலகு போல் உலறிய உயர் மரவெஞ்சாரம் (பாலைக்கலி 10)

என்பது அது வறியவன் இளமை இரங்கத் தக்கதன்றோ! செல்வத்துப் பயன் ஈதல் அன்றோ! ஒரு அற்பன் மாட்டுச் செல்வம் புகுந்து விட்டால் அவன் உலகைப்படுத்தும் பாட்டைச் சாதாரணமாகக்காண்கின்றோ மன்றோ! யாவரிடத்தும் உலக ஒழுக்கத்தைக் கடந்து தீங்கு செய்து பின்பு புகழ் இல்லையாவனுடைய முடிவு காலம் எப்படி இருக்கும்? அவனே அன்றி அவன்கிளைஞரும் கெடுவர் அன்றோ? குடிமக்கள் கூப்பிடும்படி கொலைத் தொழிலுக்கு அஞ்சாத அமைச்சராலே நெறி தவறிப் பொருளை வாங்கிக் கொண்டு செங்கோல் வளைந்த அரசனுடைய குடை நிழலில் தங்கிய உலகம் எவ்வாறு இருக்கும் இவற்றையெல்லம் அழகாக விளக்கும் ஆசிரியருடைய வித்தகப் புலமை போற்றற்றுரியது அன்றோ!

இற்றைநாள் திறனாய்வாளர்கள் திருக்குறவு உயரிய கவிதை நயம் வாய்ந்ததென்று போற்றிப் புகழ்கின் நனர் அன்றோ! வண்ணுவப் பெருமான் கவிதை நயம் குன்றாது விழுயிய வாழ் வணர்ச்சிக்கு வேண்டிய அறங்களைக் கூறிச் செல்வதில் யாருக்கும் ஈடு இணையற்றவர் என்பதை எடுத்து மொழிதலும் வேண்டுமோ? ஒன்று காட்டுகின்றேன்.

'அல்லற்பட்டு ஆற்றாது அழுதகள்ளிர் அன்றோ
செல்வத்தைத் தேயக்கும் படை'

இக்குறவில் செய்யுள் நயத்தோடு உயரிய அறமும் புதைந்து கிடப்பதைக் காணுங்கள்.

இதுவரை பழந்தமிழ் இலக்கியங்களில் இருந்து அறத்தின் நிமில் தெரிவி நடை ஒரு திறிது காட்ட முயன்றேன். எந்திகழுச்சியாயினும் தமிழர் அறமே பேணினர். போரினும் கூட அறங்காத்தவர் அன்றோ! அதற்கெனத் துறைபல வகுத்தவர். அவற்றையெல்லாம் கூறப்படுகின் கட்டுரை பரந்து பட்டுச் செல்லும். நிற்க, எந்த ஒரு இனமும் புகழொடும் வாழ் வேண்டுமாயின் மனமொழி மெய் எனும் மூன்றிடத்தும் அறங்காத் துவாழ் வேண்டும். அதுபோழ்து தான் மேலான இன்பம் எய்த முடியும்.

நன்றி : ஸ்ரீமத்தா
கொழும்பு முஸ்லிம் வித்தியாலயம்
ஆண்டு மஸர் 1961

சேக்கிழார் செய்யுள் இன்பம்

இந்நாளில் தமிழ் மொழி பெருமை பெற்று வருதலைக் காண்கின்றோம். ஒரு மொழியின் சிறப்பு, அம்மொழியில் வழங்கிவரும் நூல்களின் பெருமையைப் பொறுத்த தாகும். தமிழ் மொழியில் உயர்ந்த, சிறந்த பலநூல்கள் உண்டு. அவை யெல்லாம் பெரும்பாலுஞ் செய்யுள் வடிவில் அமைந்தன. தமிழர்களது கவிதைச் செல்வம் உயர்ந்தது; வளமை சான்றது. காலத்திற்குக் காலம் பல பெருமக்கள் தோன்றிக் கவிஞர் பரம் பரையே அழகுடுத்தினர்; ஆக்கம் தேடினா; அரண் செய்தனர். தெய் வப்புவர் சேக்கிழார் இவருள் முதன்மை சான்றவர்.

இவர் சோழ வள நாட்டுக் குன்றத்தாரிலே, தமிழும் சைவமும்

செய்த மாதவத்தினால், சேக்கிழார் குடியில் தோன்றியவர். சிறந்த புலமையாளர்; 'சென்றகாலத்தின் பழுதி லாத்திறமும், இனி எதிர்காலத்தின் சிறப்பும்' தேர்ந்தவர். சிந்தையிலும் செய்கையிலும் தூயவர், உயர்ந்த பணியினாலும், இறைவழிபாட்டினாலும் அமைதி கண்டவர்.

இரண்டாங்குலோத்துங்கள் என்றொரு மாமன்னன் இருந்தான். அவன், அநபாயன், திருநீற்றுச் சோழன் முதலிய கீர்த்திப் பெயர் கணும் கொண்டவன். உலகில் வாழும் உயிர்கட்டு கண்ணும் ஆவியும் போன்றவன். சிறந்த செந்தமிழ்ப் புரவன். காவலன். இவனிடத்தில் சேக்கிழார் பெருமான் நல்லமைச்சனாய் அமர்ந்திருந்தார். மன்னன் அடிகளுக்கு

‘உத்தம சோழப்பலவன்’ என்ற வரிசையையும் வழங்கிச் சிறப்பித்தி ருந்தான். ‘அளவிலாத பெருமையர் ஆகிய அளவிலா அடியார்’ சரிதையை, திருவருள் துணையாக அழகிய இனிய தீவிய செய்யுட்களால் புனைந்து தந் துள்ளார்.

பெரிய புராணம் ஒரு தொடர் நிலைச்செய்யுள். மழஞ்சரித்திரத்தைச் சொல்லும் பனுவல். உயரிய உள்ளீடாகிய கற்பனையைக் கொண்டுள்ளதால், பெரும் காவியமும் கூட. உட்கருத்துக்கள் காரணத்துடன் தொடர் புடையன. ஆயந்தொறும் ஆயந்தொறும் உவகை விளைப்பன. சேக்கிழார் செம்பதும் வாய்ப் பிறந்த செஞ்சொற்கள் ஒவ்வொன்றும் பட்டை தீர்ந்த வைரமணியை நிகர்ப்பன கருங்கல் மனத்தையும் கரைவிப்பன.

இனிச் செய்யுள் என்பது எத்தகையது என்று காண்போக. அது வெறும் சொல்லுக்கல்ல; இலக்கணக்கூடும் அல்ல; இப்பற்றைக்கழுகை அலுபவித்த-உணர்ச்சி வேகத்தால் உந்தப்பட்ட உள்ளத்திலேலூடிக்குவியும் என்னாங்களுக்கு நிலைபெற்றதன்மையைக் கொடுப்பது. புலவன் உணர்ச்சிப் பெருக்கால், தான் அனுபவித்ததை தன் மனத்தில் அப்படியே பதிய வைக்கின்றான். அனுவத்தனையும் விடாமல் பிறகும் அறிய அனுபவிக்கச் செய்கின்றான். இவ்வாறு பணியை நிறைவேற்றச் சொற்களையும் இலக்கையையும்சாதனமாகக் கொள்கின்றான். உலகஇயற்கையில் அவன்து உணர்வைக் கவரும் பேரழகு எங்கெல்லாம் உண்டோ அங்கேலாம் பாட்டி வைக் காண்கின்றான்.

கவிதை உலகம் கூவ விஞ்சிக்கிடக்கின்றது. சுவையைக் காணலாம்; காட்ட இயலாது. ஆனால் தொற்ற வைக்கலாம். கவிஞர்களும் வாசகனது உள்ளமும் சந்திக்க வேண்டும். ஒடுங்க வேண்டும். இலயிக்க வேண்டும். அப்போதுதான் கூவ அனுபவம் கை கூடும். அதற்குப் பாட்டின் உயிரான விடயமும் கருத்தும் உடலானசொற்களும் பொருத்தமாக அமைதல் வேண்டும். ஆங்குச் ‘செஞ்சொற் கவியின்பம்’ பிறக்கும். புலவனதும் வரசகனதும் இதயங்கள் சந்திக்கும்; நயக்கும். இது நல்ல கவி, நல்ல கவி என்று நம்மை அறியாமலே கூறுவோம். மற்று மொன்று, உணர்ச்சி உருவெடுக்க மொழிப்பன் பும் தாளப்பண்டும் அவசியம்.

இந்நாள் அறிஞராயினார் செய்யுளை உருவம், பொருள் எனவகுத்துக் கொண்டு உருவத்தில் சொல்நயம், பொருள் நயம், சந்தவின்பம் முதலிய வற்றையும், பொருள் என்பதில் கற்பனை, உணர்ச்சிபாவம்முதலியவர்களையும் காண்டல் வேண்டும் என்பார். தமிழ்ச்செய்யுள் இனபத்தில்தினைத்த பெரியோர்,

‘இந்தமிழே உண்ணால் இருந்தேன் இறையோர் விருந்தமிழ்நல் என்று இலும் கேள்வேன்’ என்று கூறிச் சென்றார். இவ்வன்மைகளை அக்கத்துட் கொண்டு சேக்கிழார் பெருமான் செய்யுட்திறனை சிறிது நோக்குவோம். பொருளாணி சொல்லனிகளை நயம் பெற உரைப்பதில், இஸருக்கு ஒப்பாரும் மிக்காறும் தமிழ்மொழியில் மட்டு மன்றி, பிற மொழிகளில் கூட இல்லை யென்று பேரறிஞர் கூறுவார். இவர்களைப்பட்ட எது வும் தனி அழகு

கொண்டு திகழும். முதற்கண் எடுத் துக்காட்டாக, கண்ணப்ப நாயனார் புராணத்தில் ஒரு சிறு பகுதியைக் காண்போம்.

சேக்கிழார்பெருமானுடன்பொதுதப்பி நாட்டுக்குச் செல்வோம். அதன் தலைமைப் பதியாய உடுப்புரைப் பார்வையிடுவோம். ‘அழகிய முற்றங்கள்; நிரம்ப விளா மரங்கள் நிற்கின்றன; அவற்றின் மீது வார்வலைகள் தொங்குகின்றன. தொங்கிய காதையுடையவேட்டைநாய்கள்மரத் தில் பினிக்கப்பட்டு நிற்கின்றன. பழக்கி வளர்க்கப்பட்டு தத்தம் இனமாகிய ஏனைய விலங்குகளை அகப்படுத்தி வருவிப்பதற்காகப் பயிற்று விக்கப்பட்ட காட்டுப்பன்றி, புலி, கரடி கடமை, மான் முதலிய பார்வை மிருகங்கள் ஒரு புறத்தே நிற்கின்றன. பாறையான் இயன்ற முற்றத்தே ஜிவன நெல் உலர் விடப்பட்டிருக்கின்றது. வேட்டுவச் சிறார் புலிக்குட்டி களுடனும் யானைக் கன்றுகளுடனும் விளையாடுகின்றனர். சிறுமியர் மான் பிளைகளுடன் மகிழ்ந்தாடுகின்றனர். இனி செய்யுளை நோக்குவோம்.

‘குன்றவர் அதனில் வாழவார் கொடுஞ்செவி நுமலி யாத்த வனத்திரள் விளவின் கோட்டு வார்வலை மருங்கு தூங்கப் பன்றியும் புலியும் என்கும் கடமையும் மானினி பார்வை அன்றியும் பாறை முற்றில் ஜிவனம் உண்கும் எங்கும்’ கண்-03

என்றும்,

‘வள்ளுக் குருளையோடு வயக்கிக் கண்றி நோடும் புன்றலைச் சிறுமகார்கள் புரிந்துடன் ஆடல்வறி

அன்புறு காதல் கூர அனையுமான் பினைக் கோடு இன்புற மருவி யாடும் எயிற்றியர் மகளின் எங்கும்’

04

என்றும் ஓதியுவக்கின்றார். வேட்டுவச்சேரி இயல்பையும் அங்குள்ள மா, உணவு, தொழில் என்பவற்றையும் ஆசிரியர் உள்ளவாறே தீதிரிக்கின்றார்.

ஆசிரியருடன் ‘‘மழு’’ நாட்டுக்குச் செல்வோம். அஃது ஆணாயநாயனார் பிறந்த பதி. அங்கு அழகிய மங்கையர்களைக் காண்கின்றோம். கழுனிகளில் கமலங்கள் மலர்ந்து காட்சியளிக்கின்றன. அவற்றின் மீது கயல் மீன்கள் உறங்குகின்றன. அம்மட்டோ! தீதிக்கும் கனிகள் விஞ்சிய தேமாஞ்சோலைக்கும் கூட்டிச் செல்கின்றார். அங்கு கறுத்த ஏருமைகள் அசைபோட்டு உறங்குகின்றன. இனிய காட்சி பாட்டைப் படிப்போம்.

நீவி நிதம்ப உழுத்தியர் நெய்க்குழல் ஸைக்குழல் மேவி உறங்குவ மென்சிதை வன்னு வினர் கஞ்சப் பூவில் உறங்குவ நீளகயல் பூமலி தேமாலின் காலில் நறுங்குளிர் நீழ லுறுங்குவ கள் மேதி (ஆணாயர் 2)

என்பது அது.

இனி ஆசிரியரின் உவமை வளங்கள் சிலவற்றை நோக்குவோம். உலகிலே காணப்படுகின்ற அறிவுள்ள அறி வில்லாத எப்பொருளும் எச்செயலும் அவர் முன் பத்திச் சுலை விளக்கும் பொருள்களாகவே இருத்தலைக்காணலாம். முற்றித்திரண்டு சாய்ந்த நெற்கதிர்களின் கூட்டத்தை ‘‘பத்தியின் பாலராசிப் பரமனுக்கர்ணாம் அன்பரின்’’ கூட்டமாகப் பார்க்கின்றார்.

நீறுபடிந்த தாழைகளை “ துன்றுநீறு புனை தொண்டர்களாகக்” கான்கின் றார். உவமைஅமைப்பிலேயே காவியச் சுவையைக்கலந்து விடுகின்றார். நீண் டூர்ந்தசோலைகள் மதியைத் தொடு கின்றன. அதனைவையம் என்னும் பெண் மெய்யொளியின் நிழல்கான ஆடியை தளிர்விரலால் அணைத்தாள் என்கின்றார். தாமரை மலர்களில் தேமாவின்நின்றும் தேன்வடிந்து வீழ் தலைஅவ்வுர் மரங்கள் ஆகுதி-யாகம் வேட்பதாகக் காட்டுகின்றார். இவ் வாறு அவர் குறிப்பிடும் உவமைகள் அளப்பிலவாம். அவற்றை விரிப்பிற் பரந்துபட்டுச் செல்லும். நிற்க.

சாத்திர உண்மைகளையும் திரு முறை ஆரங்களையும் ஆங்காங்கு, கையாண்டு அ றி வு புகட்டுவார். கண்ணப்பர்மலையில் ஏறிக் செல்லும் காட்சியை “பேனுத்துவங்கள் என்னும் பெருகு சோபானம் ஏறி ஆணையாம் சிவத்தைச் சார அணைபவர் தம்மை ஒத்தார்”, என்பர். பிள்ளையாரும் அப்பரும் அணைந்த திருக் காட்சியை “அருள் பெருகுதனிக் கடலும் உலகுக்கெல்லாம் அன்பு செறி கடலும் அணைந்த காட்சி என்று அகம் குதூகவிக்கின்றார்”. தேவாரப் பதிகங்கள் வரும் சந்தர்ப்பங்களில் அப்பதிக இசை அமைப்பிலே தமது கவிதையைக் கூறுவார். எடுத்துக் காட்டாக,

“கொத்தார் மலர்க் குழாவோராகு கூறாய்
அடியவர்ப்பாஸ்
மெய்த்தாயினும் இனியானை அவ்வியன்
நாவஸர்; பெருமான்,

வித்தாயிறை சூடி எனப் பெரிதாந்திருப் பதிகம்
இத்தாரனி முதலாம் உலகெல்லாம் உய
எடுத்தார்”
(6-74)

என்பதைக் கொள்ளலாம்.

சொல்லனிகள் பொருளாண்கள் போன்று சிறப்பிலவாமேனும் செய் யுள் இன்பத்தினை மிகும்படி செய்து உவகை ஊட்டுவனவாகும். இவ்வண்மையை இனிதுணர்ந்த சேக்கியூரீ சுவாமிகள் அவ்வளவின் நலன்களையும் பெரியபுராணத்தில் புகுத்தியுள்ளார்.

“பண்டரு விபஞ்சி எங்கும்; பாத செம் வண்டறை குழல்களைங்கும் வளரிசைக் குழல்களைங்கும் தொண்டர் தம்பிருக்கை எங்கும் சொல் லுவ திருக்கை யெங்கும் தண்டலை பலவுமெங்கும் மெங்கும்
(3-32)

என்னும் பாடலை நோக்குங்கள். இங்கு பஞ்சி, குழல், இருக்கு முதலிய சொற் கள் இன்புட்டுகின்றன. மேலும் பரவையார் பொற்சோயி லுட் புகுகின்றார். அவரைக் கண்டா நம்பியாருர், “இச்செங்கணி வாய் இளங்கொடி தான் யாரென்ன” வின வுகன்றார். ஆங்கு நின்றோர் “அவர் பரவையார்; உம்பர் தரத்தார்க்குஞ் சேர்வரியார்” என்றுசெப்புகின்றனர். ஆரூரர் மனத்துள்ளேபேயர் பரவை; பெண் தண்மையில் தேவரும் விழையும் செவ்வியினர்; முறுவலோ முல்லை அரும்பு; அழகிலே திருவினும் மிக்கு விளங்கு கின்றார்; என் ஆசையோ அவரிடத்து எழுகடவினும் பெரிது என்று என்னி என்னினைகின் றார். அந்திகழ்வினைச் சேக்கியூர் பெருமான்,

பேர்பரவை பெண்ணமயினில் பெரும்பாறவை
ஆர்பாறவை அனிதிகழும் விரும்பல்குல
சிர்பாறவை அமினாள் திருவுருவின் மென்சயல்
ஏர்பாறவை இடைப்பட்ட எண்ணாகச எழுபாறவை

(பெரிய - தடுத்தாள் 148)
என்று சுவை விஞ்ச பாடிச் செல் கிள்றார்.

[இங்கு வரும் சில சொற்றொடர்களைப் பின்வருமாறு பிரித்துப்பொருள் காண வேண்டும்.

(1) பெரும் உம்பர் அவை (2) அரும் பர் அவை (3) சிர்பாறவ ஐ]

சுவாமிகளின் செய்யுள் ஒழுக்கு மிக இனிது. வல்லார்க்கு வன்னை கர்ட்டுவது; அல்லார்க்கும் ஆவது. பாட்டின் போக்குப் பெரும்பாலும் ஆற்றொழுக்காகவே செல்லும். பொருள் செய்யும் போது கொண்டு கூட்டித் திண்டாட வேண்டுவதில்லை. மோண்ண எதுகை அடி முதலியவற்றை நோக்காது எழுதிப்பார்த்தால் வசனமாகவே இருக்கும். எடுத்துக்காட்டாக,

ஆனாத சீத்தில்லை அம்பலத்தே ஆகூறு வான் று புடைப்பக்கும் மலர்ச்சையாற் அடிவணக்கி ஊனாலும் உயிராலும் உள்ளபயன் கொன்று நினைந்து

தேவாரும் மலர்க்கொலைத் திருப்புவிழூர் மருங்கணந்தார்

(திருநாவுக்கரச 156)

என்பதைக் கூறலாம். வேட்டைக்கள் நிகழ்ச்சியைக் கூறும் போது அதைப் படிப்பார். அங்கு கூடவிருந்து வேட்டையிற்கலந்து அனுபவித்தல்போன்ற நிலையினை எய்தும் படிக்கவைத்தும்பக் கூறுவார். போர்நிலையைக் "க்கறும்

போதும் அங்கனமே வீரம்பிறந்து சண்டையில் நீதிநிலைபெறும் பக்கம் சார்ந்து சண்டை செய்வது போன்ற அனுபவம் தோன்றக் கூறுவார். கீழ் வரும்பாட்டலைக்காணுங்கள்.

ஏன்மோடு மானினங்கள் என்கு தின்கை எல்க்குலம் கான மேதி யானைவெங் புளிக்கணங்கள் கான்மறை ஆனமா அனைக்மா வெருண்டெழுந்து யாய் முன் சேநைவேர் மேல்டாந்து சுறியம்பில் நூறி ஸார் (கண்ணப்பர் 78)

என வரும்

அடியார்களின் செவ்விய கோலத்தை அவர்களை முன்னே கண்டார்ப் போல க்வின்பெறக் கூறுவார். அவர் காட்டும் அப்பர் சுவாமிகளின் அருட்கோலத்தை காண்போம்.

தூய மேனி எங்கனும் நீற்றுப் பூச்சு நிமிர்ந்து தோன்றுகின்றது. நீண்ட உருத்திராக்க மாலை கழுத் திலே தொங்குகின்றது. அகம் புற்றி டத்தெம் அண்ணலை - அவன் அரவிந்த சரணங்களை - நினைந்து நினைந்து களிமகிழ் வெய்துகின்றது. வெண்ணீரு படிந்த மேனியில் கண்ணீர்க்கறை மிளிர்கின்றது. அவர் திருவாய் தேவதேவன் திவ்வியகுண நலங்களை வாழ்த்திக் கொண்டிருக்கின்றது. கோயில் திருவிதியுட்புகு கின்றார்

தூய வெண்ணீரு துதைந்த போன் மேனியும் தாழ்வடமும் நர்யகள் சேவடித்தவருஞ் தீந்தையும் நெந்து கூடும்.

மாஸ்வாசி போல்ஸுப் நிர்ப்பொரி கண்ணும்
பதிகச்செந்திகள் மேல் செவ்வாயும் உடையார் புகுந்தனர்
விதியுள்ளே

இங்குநாவுக்கரசப்பெருமானை நேரே
கண்டது போன்று அனுபவிக்கின்
நோம். பெரியபுராணம் சிந்தனைக்க
ருவும். சிந்தைக்கும்செவிக்கும் அருவி
ருந்தாய் விளங்குவதுடன் மக்கள் ஒழு
கலாற்றுக்கு உயர் நெறியும் கூறுகின்
ரது. “ஆழ்க்கதீயதெல்லாம்” என்ற
படி தீமைகள் அகன்று அரன் நாமமே

குழ்க என வகுத்தாங்கு, எல்லாம்
உடைய ஈசனே இறைவன் என
உணர்ந்து அவற்காட் செய்துவாழ்
வோமாக.

என்றும் இன்யம் பெருகும் இயல்யினால்
ஒன்று காதலித் துள்ளமும் ஒங்கிட
மன்று எராடி யாரவர் வான்புகழ்
நின்ற தெங்கும் நிலவி உலகெலாம்.

திருச்சிற்றம்பலம்

(நன்றி : இலங்கை வாளைஞரி 1950)

பண்டைத் தமிழகத்தாரின் பொழுதுபோக்குகள்

[அன்றுயானும் அன்பர் ஒருவரும்
கல்கிசையின் அன்றையிலுள்ளகடற்
கரைக்குச் சென்றிருந்தோம். ஆங்கண்
ஒருசார் தூயமனற்பரப்பில் அமர்ந்து
கொண்டு இயற்கை அன்றையின்
எழில் நலன்களை எல்லாம் துய்த்துக்
கொண்டிருந்தோம். மேலைப்புலத்து
மாந்தர்ப்பலர்கூட்டங்கூட்டமாகத்தம்
அன்புக்குரிய காதலியரோடும் செறு
நரும் விழையும் செயிர்தீர் காட்சிச்
சிறாரோடும் உலாவருதலையும், அன்பு
மீதார உரையாடுவதையும் நெடுங்
கடல் பாய்ந்தாடுவதையும் பார்த்
தோம். அன்பர் வேதனை மிகுந்த குரு
வில் “நண்ப, மேலைப் புலத்தோர்
வாழப் பிறந்தவர்கள். எவ் வளவு
அருமையாக அனுபவிக்கின்றார்கள்;
பொழுது போக்குகின்றார்கள். நந்த
மிழரோ வரட்டுத்துறவு பேசி வாழ்
நாளை வீண் நாளாக்குகின்றனர்.
என்ன மட்மை” என நொந்து
கொண்டு கூறினார். ஏதோ தமிழினம்

இன்று அல்லப்படுவது உண்மைதான்
ஆனால், பண்டைத் தமிழரின் இன்ப
நுகரும் நல்லாறுகளை - பொழுது
போக்குகளை - நீவிர் அறிந்தால் இங்
ஙனம் கூறமுற்பார் என்ற சொல்லி
வைத்தேன் யான்.]

தமிழகத்தார் தமக்கொள்கைமந்த
தனிநாகரிகமும் பண்பாடும் படைத்த
வர்கள். இன்பமென்பதுஉள்ளாவயிர்க்
கும் பொது என்று கண்டவர்கள்.
எவ்வெவ் வழிகளால் இன்பம் நுகர
இயன்றதோ அவ்வவ்வழி எல்லாம்
நாடிநின்று அறத்தொடு பிறழாவாறு
இன்பம் நுகர்ந்தவர்கள். தனித்து
வாழ்வதனை ஒருபோதும் விரும்
பாதவர்கள். கூடி அளவளாவி -
நெஞ்சு கலந்து - வாழ்வதில் ஒரு தனி
இன்பம் கண்டவர்கள். இல்வாழ்
வையே இன்பவிளையாட்டாகக்கருது
பவர்கள். கேவலம் உடலோம்புதல்
ஒன்றனை யே குறிக்கோளாகக்
கொண்டவர்கள் அல்லர். ஜம்புல்

இன்பமும் ஆரத்துய்த்தவர்கள். அவர் வாழ்க்கை முழுவதும் சலவ ததும்பிக் கிடந்தது. நாட்டிலே புத்தம், ஜெனம் முதலிய மதங்கள் புகுந்த பின்பு தான், இன்பத்தை ஒதுக்கி வைக்கத் தலைப்பட்டனர். இறைவழிபாட்டிற் கூட ஆடல் பாடல் முதலியவற்றைப் பண்டைத்தமிழர் புகுத்தியதிலிருந்து ஆரா இன்பமே அவர்தங்குறிக்கோள் என்பது தெள்ளிதிற் புலனாகின்றது.

பண்டைத் தமிழகத்திலே இன்பப் பொழுதுபோக்குகளுக்குவாய்ந்த இடங்களாக-களாரிகளாக, காவிரி, தண் பொருநை, ஆன்பொருநை, வையை போலும் யாறுகளும், இருகாமத் திணையேரி போலும் குளங்களும், திருமருதந்துறைக்காவே போலும் பொழில்களும் பிற இயற்கை ஏழில் தவழும் பதிகளும் விளக்கமுற்றிருந்தன. பரிபாடல் கலித்தொகை, பட்டினப்பாலை, அகநாநாறு, புறநாநாறு முதலிய தொகை நூல்களிலும் சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை முதலிய காப்பியங்களிலும் தமிழகத்தாரின் பொழுதுபோக்குகள் பற்றிய குறிப்புகள் நிரம்ப வருகின்றன. இன்று நிகழ் வழும் களியாட்டு விழாக்களிலும் எத் தனியோ உயர்ந்த இன்ப விழாக்களைப் பண்டையோர் நடாத்தினர்.

கார் காலம் வந்ததும் வையைப் பேரியாற்றில் வெள்ளம் கரைபுரண் டோடும். அதன் இரு கரைகளும் பெயிய மலைகள் போன்றிருக்கும். வெள்ளம் மலையில் இருந்து வேங்கை முதலிய மரங்களை வேரோடு அடித் துக்கொண்டு வரும். பார்வைக்குப் புன்ஸாறு போன்றில்லாது பூவாறு போன்று தோன்றும். வையைப்

பேரியாற்றில் வெள்ளம் பெருகிய தென்றால் தண்டமிழ் நாட்டில் வதியும் பாலருக்கென்ன, இளைஞருக்கென்ன, முதியருக்கென்ன யாவருக்கும் ஒரே ஆனந்தமும் உற்சாகமும் பொங்கி வழியும்.

மக்களெல்லாம் ஒருங்கு திரண்டு கொண்டு பலவகையான வாகனங்களில் ஏறிக்கொண்டு ஆற்றங்கரையை அடைந்து விடுவர். தம்முடன் வண்ணா நீர்வீசம் கருவிகள், புனுகு நீர்வீசம் துருத்திகள், பனிநீர் வீசம் கொம்புகள், சிடைச்சியாற் செய்த மிதவைகள் முதலியவெல்லாம் கொண்டு செல்வர். நீராடி முடிந்தபின் குடுதற்குப் பூவும், பூசுதற்குச் சந்தனமும் வையைக்கு ஆராதனைப் பொருளும் கொண்டு செல்வர். ஒருவர் இருவர் அல்லர். பல்லாயிரர் பரந்து சேர்வர்.

பண்டை நாளில் மக்கள் பழக்கப்பட்ட யானை குதிரைகளில் பிரயாணங்கு செய்தனர். வாகன வகைகளை ஊர்தி, வையம், பாண்டில் முதலிய பல்வேறு பெயர்களால் வழங்கினர். அரசர்கள் தேரிணையும், ஏனையோர் சாகாடு என்னும் தேர் வண்டியையும் பயன்படுத்தினர். மகளிர் யானம் என்னும் சிவிகையை உபயோகித்தனர். ஒருவர்செல்லும்வண்டி. பிடிகை என வழங்கலாயிற்று.

நீராட்டு விழா வெகு அற்புத மாயிருக்கும். மக்கள் எல்லாம் வெள்ளம் போல் திரண்டிருப்பர். மாணினம் நாணும் மகளிர், ஒருபுறம் நீராடுவர். ஒருவரை ஒருவர் தூரத்திற்கின்ற நீராடுவர். நீரை அள்ளி வீசவர். மெந்தர் வாழைத்தண்டைத் தழுவி

நீந்துவர். சிலர் ஓடத்தில் ஏறித்திரி வர். சிலர் நீரோடும் திசைக்கு எதி ராக நீந்துவர். அவிவதறியாச் சிறு மியர்கூட ஆற்றங்கரையில் ஆடல் புரிவர். ஆற்றில் பாய்ந்தும் ஆடுவர். இளமகளிர் தத்தமக்கு விருப்பமான ஆடவருடன் நீந்தி விளையாடுவர். ஆமாம். எவ்வளவு அற்புதமான காட்சி. மகளிர்செயல்சிலகாண்போம்.

மண்ணார் மளியின் வளர்குரல்
வண்டார்ப்பத்

தவணைந் துவர்பல யூடிச்சலங் குடவூர்;
என்னென்ப கழல இழநுகள் பிசைவார்;
மாஸலயும் சாந்தும் மதழும் இழங்கஞும்
கோலங்களோ நீர்க்கு கூட்டுவார்; அப்புளவு
உள்ளா நறவினை ஊட்டுவார் ஒண்டாடி
யார் - ”

(பரி 10 - 89 - 94 அடி)

நீராடி முடிந்தபின், நிகழ்வுறும் இசைநடன விருந்து ஒன்றை. மையோடுக் கோவணார் என்னும் புலவர் பெருந்தகையார். படம் பிடித்துக் காட்டுகின்றார். யாழும் மிடற்றுப் பாடலும் இசைந்து நின்றனவாம். சுருதியுடன் குழல்கள் ஒலித்தனவாம். முழவுகள் ஆர்த்தனவாம், தலைக் கோல் என்னும் வரிசைபெற்ற ஆடன் மகளிர் நடனமாடுகின்றனர். எவ்வளவு குதுகலமான பொழுதுபோக்குகள்.

“.....
புரிநரமினா கொளைப் புக்காலை யேழும் எழுஷப் புளர் யாழும் இசையும் கூடக் குழலங்து நிற்ப, முழவெழுந் தார்பய மனமகளிர் கெவளியர் ஆடல் நொடக்க
(பரி 7 - 76 - 80)

(கொளை-தாளவறுதி. இசை-மிடற்றுப்பாடல், குழல்-வங்கியம், முழவு-

மத்தளம். மன்மகளிர்-தலைக்கோல ரிவை, சென்னியர்-பாணர்) இருகாமத்தினை ஏறி என்னும் இன் பக்களாரி, காவிரி தண்ணீரைக் கொண்டு சென்று கடலோடு எதிர்ந்து அலைக்கும் சங்கமத்தயலாகிய பூவின் இதழ் விழும் நெய்தலங் கானவிடத் திருந்ததாகக் கேட்கின்றோம். இங்கு ஆடவரும் மகளிறும் சென்று நீராடிப் பொழுதுபோக்குவர்.

திருமநுதமுன்றுறைக்கா வையைக் கரையில் இருந்தது. அங்கு மருத மரங்கள் ஒங்கி வளர்ந்திருந்தன. “திருமரு தோங்கிய விரிமலர்க் கா” என்றும், “திசை திசை தேனார்க்கும் திருமருத முன்றுறை” என்றும் பழந் தமிழ்ப் புலவர் புகழ்ந்து கூறுவர். இங்கு இனபம் நிகழும் நாள் என்று வருமென்று மகளிறும் மைந்தரும் காத்திருப்பர். இந்நாளில், கடல் அண் மையில் உள்ள பெரிய நகரங்களில் வாழும் மக்கள் ஞாயிற்றுக் கீழ்மை கள் தோறும் கடற்கரைக்கண்சென்று தங்கிக் கடலாடுதலைக் காண்கின் றோம். கடலாடுதல் உடல் நலத் துக்கு ஏதுவாமென்று நாகரிக மாந்தர் கூறுவர். பண்டைத்தமிழர் கடலாடுதலைச் சிறந்த பொழுதுபோக்காகக் கொண்டிருந்தனர். இளங்கோவடிகள் சிலப்பதிகாரத்துள் “கடலாடு காதை” என்று ஒரு பிரிவை அமைத்திருப்பதனை அறிவோம். கடலாடு விழாவிற்கு மாதவியும் கோவலனும் சென்ற காட்சியினை.

“.....
ம: ஸ்விழ் காளை கடல் விளையாட்டுக் காண்டல் விருப்பொடு வேண்டின ளாஜி

..... கைதைவெலி நெய்தலங் காங்கி புள்ளை நீழற் புதுமணை பருப்பில்

கோவாஸ் அன்னாடும் கொள்கையில்
இருந்தனள்
மாயலி நெடுங்கள் மாதசி தாளைன்”
என்று அடிகள் குறிப்பிடுகிறார்.
(சிலம்பு-புகார்-கடலாடு 113-174வரி)

கடலாட வருவோர் கடற்கரையில் புன்னை மரத்தடியில் அழுக்கற்ற மணல் பரந்த நிலத்தில் சித்திரப் படாங் கொண்டு பந்தர் அமைப்பர். எல்லோரும் வைகறைப் பொழுதிலே தமது இன்பப் பொழுது போக்குகளைத் தொடங்கப் புறப்படுவர். இடம் பிடித்தற்காக விரைந்து வந்தெய்துவர். மக்கட்கூட்டம் அதிகமாக இருக்கும். வந்தோர் தம்முடன் பலவித வாத்தியங்களையும் கொண்டு வருவர். வந்து. ஆனந்தமாகப்பொழுது போக்குவர். நெய்தல் பாடிய தொல்தமிழ்ப் புலவராகிய உலோச்சனார், ‘எக்காலத்தினும் நெய்தல் நிலமானதுவருமானத்தினாற் குறைவற்றது’ என்று போற்றுவர்.

மாங்குடிசிழார் என்னும் புலவர் பெருமான்கடற்கரையில்நடைபெறும் அரிய நிக்சிகளை மிக அழகாகக் குறிப்பிடுகிறார். மகளிரும் மைந்தரும் கடற்கரையின் கண்ணே ஆடியும்பாடியும் பொழுது போக்குகின்றனர். “இரும்பனையின் குரும்பை நீரும், பூங்கரும்பின் தஞ்சாறும் உண்டு களியிக்க கடல் பாய்ந்தாடுகிறார்கள். புன்னை மரங்களோடும் தாழை மரங்களோடும் பினித்துக்கட்டிய ஊஞ்சல்

வீர காப்பாடு உபமீடு

வீர காப்பாடு உபமீடு
உபமீடு உபமீடு உபமீடு

களில் ஆடியும் பாடியும் பொழுது போக்குகிறார்கள். கடற்கரையில் இருந்து ஆடல் புரிவதற்கு பேராவல் மக்களிடையே இருந்தது. ஒருபொழுதனும் கடற்கரைக் கண்ணூடல் புரிய அமயம் வாய்ப்பின் அதனைப் பெரிதாக மதித்தனர் தண்டமிழ் மாந்தார்.

வேந்தர் பூங்காக்களுக்குச் சென்று பல்வகைப் பொழுது போக்குகளில் ஈடுபட்ட செய்தி, மணி மேகலையால் அறியப்படும்.

நந்தமிழர் நீரனி விழாவேயன்றி கொல்லேறு தழுவல், மற்போர், சதுரங்கம், சிலம்பம் முதலியவற்றி ஹும் ஈடுபாடு கொண்டிருந்தனர். மேலும் பல்வகைக் கூத்துகளும், கைகோத்தாடும் குரவைக் கூத்தும் எல்லாம், தமிழகத்தாரின் இன்பப் பொழுது போக்குகளே!

தமிழகத்தில் சில ஊர்கள், இன்பப் பொழுது போக்குகளுக் கென்றே அமைந்திருந்தன. அவை அழகியமாடி வீடுகளை உடையனவாய் இராது சிறு குடிசைகளோடு கூடியிருந்தன. ஒரு நாள். சென்றுறைந்தார்க்கும் பேரமைதியையும் இன்பத்தையும் நல்கின.

‘வாழ்க தமிழ்மொழி வாழிய தமிழ் இனம்’

[நன்றிதேசத்தொண்டமாதவளியீடு1953]

இசைக்கலை

கற்றுவல்ல சான்றோர் கலை களை அறுபத்து நான்காகக் கண்டனர். பொதுவாக வித்தைகள் எல்லாம் கலையுள் அடங்கும். இலக்கியம், இசை, நடனம், நாடகம், சிற்பம், ஒவியம் முதலியனவெல்லாம் நுண்கலைகளைன்று பேசப்படும். தமிழராயினார் தமக்கென அமைந்த தனித்தன்மைவாய்ந்த கலைகளை உடையர். அவை இன்று நேற்றுத் தோன்றியன அல்ல. நினைவுக்கெட்டாத காலம் முதல் நின்று நிலவி வருவனவாகும்.

பழந்தமிழ்முன்னோர், இயற்கை யோடினைந்து வாழ்வு நடாத்தினர். நாளௌல்லாம் கிளி, குழில், வண்டு முதலிய உயிரினங்களின் இன்குரலொளியைக் கேட்டுணர்ந்தனர். அவற்றின் ஒலிகளுக் கொப்பத் தம்மிடற்றில் இருந்து ஒலிகளை எழுப்பக் கற்றுக் கொண்டனர். தஞ்செவிக்கு இன்பந்தரும் ஒசைப்பரப்பினைப் பலவாகப் பகுத்துக் கொண்டனர். பயன் துய்த தனர்.

தமிழ்மொழி மாந்தர் இசைக்கலையிடத்துக்கொண்டதாழாதவேட்கையினை, அவர் இயற்றமிழ், இசைத் தமிழ், நாடகத் தமிழ் எனத் தமிழை மூன்றாகவகுத்துநடவென், இசையினை நிறுத்திமுத்தமிழ் எனவழங்கியமாட்சி நன்கு விளக்கும். இயற்றமிழ் என்பது கண்ணினும் கருத்தினும் புலனாகும். பொருள்களின் இயல்பினை உள்ள வாறு விளங்குதற்கேற்ற மொழிநடை

எனலாம். இசைத்தமிழ் என்பது சொல்லக் கருதியவற்றைக் கேட்போர் ஆர்வமுடன் ஏற்றுக் கொள்ளும் வண்ணம் இன்னோசையுடன் கூட்டிப் புலப்படுத்தும் மொழிநடை எனலாம். நாடகத்தமிழ் என்பது மனதில் எண்ணிய எண்ணங்களை மெய்ப்பாடு களால் உடம்பின் புறத்தே விளங்கித் தோன்றும் வண்ணம் நடித்துக்காட்டு தற்கமைந்த மொழிநடை எனலாம்.

தமிழ் வேந்தரும் குறுநில மன்றாரும் வேளிரும் பிறரும் தமிழிசையைப் பேணிக் காத்தனர். பண்டைக் காலத்தே இசை நூல்கள் பல இருந்ததாக அறிகின்றோம். பெருநாரை, பெருங்குருகு, இசை நுணுக்கம் தாளசாம்திரம் போல்வன அவற்றுள் சிலவாகும்., இசை நூல்கள் கால வெள்ளத்தில் அழிந்து போயின. பாணர் என்னும் பழங்குடி மக்கள் இசைக்கலையைப்பாதுகாத்து வளர்த்தனர். அவர்கள் கூட்டமாகக் கூடி வாத்தியக்கருவிகளுடன்சென்று இசை கூட்டிப் பாடிப் புரவலர்களை மகிழ் வித்தனர்.

இசைக்கலை பற்றியபரந்து பட்டகருத்துக்கள் உளவேனும் முத்தமிழ்க் காப்பியங்களுள் ஒன்றாகிய சிலப்பதிகாரத்தில் வருஞ்செய்தியை அறிந்து கொள்வது மிகவும் சிறப்புடைத்தாகும். ‘தமிழில் இசை என்பது சரம் இராகம் என்னும் இரு பொருள்களிலும் வழங்கும். இராகத்திற்கு இசை

என்னும் பெயரள்ளி பண்ணன்ற பெயரும் உண்டு. வட மொழியில் சுருதி என்றுசொல்லப்படுவதுதமிழில் அலகு எனவும், மாத்திரை எனவும் வழங்கும். மற்றும் சுரம் என்பதற்கு நரம்பு என்ற பெயரும், பண்ணெண்பதற்கு யாழ் என்னும் பெயரும் தமிழில் வழங்கும்.

ஏழிசைகளுக்கும் தமிழிலே குரல், துத்தம், கைக்கிளை, உழை, இளி, விளரி, தாரம் என்பன பெயர்களாம். ஏழு சுரங்களுக்கும் வடமொழியில் சட்சம், ரிடபம், காந்தாரம், மத்தியமம், பஞ்சமம், தைவதம், நிடாதம் என்பனபெயர்களாம். தமிழில்ஏழிசைகளுக்கும் இருபத்திரண்டு அலகுகள் கூறப்பட்டுள்ளன. அவை, குரல் முதலியவற்றிற்கு முறையே 4, 4, 3, 2, 4, 3, 2 ஆகும். (சிலம்பு நாட்டார் உரை 74ஆம் பக)

இசைக்கலைஞர், சுருதி நிரல்களைக்கொண்டுபல்லாயிரக்கணக்கான இன்னிசை உருவங்களை ஆக்குவர். இசைக்கலைக்கு மிடற்றுப்பாடலும், குழல் யாழ் முதலிய இன்னிசைக்கருவிசளின் ஒலியும், அவற்றின்கால அளவினைப் புலப்படுத்தும் தாளமும் ஆகிய மூன்றினையும் கலந்து நினையான வடிவம் தந்தனர். இசை நயத்தால் உலக வாழ்வினை இன்புடைத் தாக்கினர். இறைவணையே இசை வடிவில் கண்டு களித்தனர். ஞானசம் பந்தப்பெருமான் “ஏழிசையின்பொருளோ” எனவும், நாவுக்கரசப் பெருமான் “பண்ணின் இசையாகி நின்றாய் போற்றி” எனவும், சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் “பாட்டகத்து இசையாகி நின்றானை “எனவும், “ஏழிசையாய்

இன்னமுதாய்” எனவும் பாடுவன இங்கு நோக்கற் பாலனவாம்.

இனி, இசைக்கலையின் ஏற்றம் குறித்துச் சிறிது காண்போம். சங்க நூல்களில் அசனமா என்னும்விலங்கு குறித்துப்பேசப்படுகின்றது. அதனைக் கேயப்புள் என்றும் கூறுவர். அஃது இன்னிசை கேட்டு மெய்மறந்துருகும் தன்மையது. அதனை அகப்படுத்திக் கொள்ள விழைவார், புதர்மறைவில் இருந்து இன்னிசையை எழுப்புவர். இடையில் அதனை நிறுத்துவர். தன்னை மறந்து இன்னிசையில் இலயித்து நின்ற அசனம், செய்வதறி யாது திகைத்து நிற்கும். அவர்களிடத்தே அகப்பட்டு மாண்டுமடியும். மேலும் பழைய நூல்களில் அசனம் கொல்பவர் போல்என்னும் உவமைத் தொடரும் பயின்று வருகின்றது. நஞ்சினை உழியும் கொடிய நாகமும் மகுடியிசை கேட்டு மகிழ்ந்தாடுவதைக் கண்டிருக்கின்றோம். கயிலையை யெடுத்து இடுக்கட்பட்ட இராவணன் இன்னிசை பாடி அதனினின்றும் விடுபட்ட செய்தி யாவரும் அறிந்தது. பாகருக்கு அடங்காத யானையை உதயணன் இசைமீட்டி அடங்க வைத்தானென்று பெருங்கதை கூறும்.

ஆனாயநாயனாரின் வேய்ங்குழல் இசையைக் கேட்ட ஆடும் மயிலினங்கள் அசைவற்று நின்றன. புள்ளினங்கள் இசையினைச் செவியாரக்கேட்டுத் தம்மை மறந்து நின்றன. அயலிலே தொழிலியற்றிக் கொண்டு நின்ற கோவலர்கள் இசையில் மூங்கி உணர் வொழிந்தனர்; தாமியற்றி நின்ற அலுவல்களை குறையாக விடுத்து

இன்னிசைத்தேனை மாந்தி மகிழ்ந் தனர் என்னும் பொருள்பட.

‘ஆழீயில் இளங்களும் கவையர்ந்து மருங் கனுக கணுகேசு இசைநினதந்த உள்ள மொடு புள்ளினமும் மாபேடிந்துளர் வோழிய மருங்குதொழில் புரிந்தொழுகும் கூடியவள் கோவலரும்குறை விளையின் துணை நின்றவர்’

என்று சேக்கிமூர் சுவாமிகள் பாடி மகிழ்கிறார்.

(பெரிய புராணம் 20 / 21)

மேலும் அவர், இசையின் மாதுரி யத்தால் ‘மலர்க் கொம்பர்கள் அசை வொழிந்தன, அருவியுங் காண்யாறும் ஒழுகுதலை நிறுத்திக் கொண்டன. முகிலின் குலங்கள் புடை பெயர்த் தொழிந்தன. அவை நீர்த்துளிர்த் தலையும் நிறுத்திக் கொண்டன. வானின் முழக்கமும் கூட நின்றது. ஆழிகள் அலையொடுங்கிச் சலிப்ப ணைந்தன என்பர்.

(பெரியபுரா 20/35)

இனி, இசைக்கலையில் மிடற்றுப் பாடலன்றி இசைக்கருவிகளும் உயிருட்டம் அளித்தோம்புதலை அறி வோம். அவை தோற்கருவி, துளைக்கருவி, நரம்புக்கருவி, கஞ்சக்கருவி, முதலியனவாக வகைப்படுத்தப்பட்டுள்ளன. தோற்கருவிகளை பேரிகை, படகம், இடக்கை, உடுக்கை முதற் பலதிறத்தனவாகக் கூறுவர். சுருங்கநோக்கின் அகமுழவு, அகப்புறமுழவு, புறமுழவு, புறப்புறமுழவு, பண்ணமைமுழவு, நாண்முழவு, காலைமுழவு என்மூகக் கூறலாம். துளைக்கருவி களுள் வேயங்குழல் முதலியனவும், நரம்புக்கருவிகளுள் யாழ்வகைகளும்,

கஞ்சக்கருவிகளுள் தாள வகைகளும் அடங்கும். மேற்கு நாட்டினரின் தொடர்பாலே பல்வேறு இசைக்கருவி கள் இன்று எம்மிடம் இடம் பிடித் துள்ளன. பண்டைத் தமிழர் யாழ்க் கருவியினை அழிந்தொழிந்துவிடாது மீட்டுத்தந்த பெருமை முத்தமிழ் முனிவர் வித்தகர் விபுலானந்த அடிகளாருக்குரியதாகும்.

பருந்தும் நிழலும் போல இசைக்கருவிகள் மிடற்றுப்பாடலுள் அடங்கி நடத்தல் வேண்டும். இளங்கோவடி கள்

‘குழல்வழி நின்றது யாழீ, யாழ்வழித் தண்ணும் நின்றது. தகவே தண்ணுமை பின்வழி நின்றது முழவே முழவே கூடி நின்றிசைத்தது ஆமந்திரிகை,

.....
வந்த முறையின் வழிமுறை வழாஸல்’’ என்று இசைக்கருவிகள், பாடவோடு இணைந்து நடக்கும் நிலையை விளக்குகின்றார். பிறரும் ‘‘குழலெழீ அயாழெழீதித் தண்ணுமை ஆமந்திரிகை’’ யென்று குறிப்பிடுவர்.

சங்க காலத்தின் பின் இசைக்கலையில் ஏற்பட்ட வளர்ச்சியினைச் சிறிது காண்போம். பல்லவர் ஆட்சிக் காலத்தே சைவ நல்லடியார்களும் ஆழ்வார்களும் பிறரும் தோன்றி இசைக்கலைக்குப் புத்துயிர் அளித்தனர். தமிழ் மன்னரும் சிறப்பெய்தி இசைக்கலையைவளர்த்தனர். தேவார இசை வலுப்பெற்றது. வடநாட்டில் கூடத் தேவார இசை இடம் பெற்ற தென் அறிஞர்கள் கூறுவர். மதுரையம்பதியில் இசைச் சங்கம் ஒன்று நிறுவப்பெற்றது. பாண்டிவெந்தார்களுக்கு இசையளவு கண்டான் என்ற பட்டமும் வழங்கப்பட்டது. கோவில்களில்

சமய குரவர்களின் பாடல்களைப் பண்ணில் நாடொறும் பாடி வருவதற்கு தேவரடியார்களுக்கும் மற்றோர்களுக்கும் பண்ணைக் கற்பிக்கும் பொருட்டுப் பாணர்களை நியமித்திருந்ததாகத் தெரியவருகின்றது.

இக்காலத்தின் பின்னர் 13 ஆம் நூற்றாண்டுக்கும் 16 ஆம் நூற்றாண்டுக்கும் இடைப்பட்ட காலத்திற்குவருகின்றோம். இக்காலப்பகுதி தமிழகத்தில் படையெடுப்புகளும் குழப்பங்களும்மலிந்ததாகக் காணப்படுகின்றது. இசைக்கலை வளர்ச்சிக்கு வாய்ப்பு எதுவும் இருக்கவில்லை. இசை நூல்கள் பல சிதைத்தழிக்கப்பட்டன. இந்நிலையிலும், அருணகிரியார் போன்ற பெருமக்கள் இசைக்கலைக்கு உயிருட்டம் நல்கினர்.

நாயக்கர், மராட்டியர் ஆதிக்கம் 17 ஆம், 18 ஆம் நூற்றாண்டுகளில் தலையெடுத்தது. பண்டைத் தமிழ்சைப் பாக்கள் ஆதரவற்றுப் போயின் புதுவகையான இசைப்பாக்கள்தோன்றலாயின. தமிழ்சை செல்வாக்கை இழந்தது. கந்நாடக இசை மலர்வதாயிற்று. ஆங்கிலர் ஆட்சிக் காலத்தில் இசைக்கலையில் புதிய திருப்பம் உண்டாயிற்று. இசை வாணர்கள் பலர் தோன்றி ஆட்கழும் ஊக்கழும் நல்கினர்.

20 ஆம் நூற்றாண்டில் ஏற்பட்ட விடுதலை வேட்கையினால் இசைக்கலையில் மறுமலர்ச்சி உதயமாயிற்று. அண்ணாமலை வள்ளல் போன்றார் தோற்றுவித்த தமிழ்சை இயக்கம், வலுவிழுந்த இசைக்கலைக்கு வாழ்வளிப்பதாயிற்று. தென் தமிழகத்தில்

ஏற்பட்ட மாற்றங்கள் ஈழத்தமிழகத்திலும் பயன்னிப்பனவாயின. பல நூற்றுக்கணக்கான இசை வல்லுநர்கள் தோன்றி இசைக்கலையைப் புது மெருகுடன் வளர்த்து வருகின்றனர்.

இசைவாணர்கள் பெருகி வரும் இந்நாளில் அவர்களைப் பற்றியும் சில வார்த்தைகள் கூறுவது பொருத்தமுடைத்தாம். இவரெல்லாம் ஓரளவாவது தமிழ் மொழியில் பயிற்சி பெற்றிருக்க வேண்டுவது அவசியமாகும். மொழி உணர்ச்சி இல்லாதார் பொருள் விளங்காது சொற்களைக் கூறுபோட்டு எழுத்துக்களை விழுங்கி விடுதலைச் சாதாரணமாகக் காணகின்றோம். சிலர் எம்மொழிப் பாடல் இது என்று தெரிய முடியாத வகையில் பாடி வருதலையும் பார்க்கின்றோம். இந்நிலை மாறி இசைவாணர்தமிழ் மொழியிலும் பயிற்சி பெறுதல் வேண்டும்.

இன்னும் இக்கால இசைப்பாடல்கள் இரு தன்மையைவாய் இலங்குதலைக் காணகின்றோம். சில இசை நயம் ஒன்றன்னே சிறப்பாகக் கொண்டிலங்குகின்றன. சில பொருள் நயம் ஒன்றே பொதிந்து விளங்குகின்றன. இசைப் பாடல்கள் இசை நயமும் பொருள் நயமும் பொலிந்து மக்கடபண்பினை வளர்ப்பனவாய் அமைதல் மிகமிக வேண்டற்பாலதாம்,

இசை நிகழ்ச்சி நடாத்தும் கலைஞர்கள் பாடுதல், தாளம் போடுதல், சுருதியுடன் சேருதல், தாளத்துடன் ஒத்து நடத்தல், பொருள் விளக்கம், கற்பணை செய்தல், ஒலியழகு செய்தல், அவையோரைக் கவருதல் முதல்

வியவற்றில் கருத்தினைச் செலுத்திப் பாடுதல் வேண்டும். இவ்வெட்டு அம் சங்களும் ஒருங்கிணைந்த வழித்தான் பாடகனது கலையை மற்றையோர் அனுபவிக்க முடியும் என்பதனையும் உணர்ந்து கொள்ளுதல் சிறப்புடைத் தாம்.

இசையரங்குகளில் மக்கட் பண்பு ஆன்ம நேயம் என்பவற்றை வளர்க்

கும் தமிழ் இசைப்பாடல்கள் இடம் பெறுவதோடு தேவாரம், திருவாசகம் ஆழ்வார் பாடல்கள், திருக்குறள் போலவனவும் இடம் பெறுதல் வேண்டும்.

‘வாழ்க இசைக்கலை’

நன்றி இசைஏரங்கேற்று விழா மலர் 1966

அடியார் அடிச் சுவட்டில்

பெரியார் துணைவேண்டும்.

உலகம் இனிது; வாழ்வு இனிது; அது வளம் பெறச்சூழ்நிலை பெரிதும் உதவுகின்றது. சூழ்நிலை செவ்விதாய் வழி, எவருஞ் சிறப்பெய்துவர். தீதாயவழி, நிலையில் இழிந்து மாசற்று, மறுவுற்று மாய்ந்தொழில்வர். அரசரெனினும் அறிவரெனினும் பொது மக்களெனினும் எவரும் சூழ்நிலையின் துணைகொண்டே உயர வேள்டியிருக்கின்றது. முத்தரது அறிவு, இச்சை, செயல் என்பன கெடாதிருத்தற்குக் கூட, நல்லதொரு சூழ்நிலை வேண்டியுள்ளது. சிவஞான போதச் செந்றுவல் என்ன செப்புகின்றது?

களோடு கலந்து கூடித்திருவேடத்தை யும் சிவாலயத்தையும் வழிபடுக; வழிபாடாமையை ஓழிக; என்று அறிவு ருத்துகின்றது.

வள்ளுவப் பெருந்தகையாரும், தான் சேர்ந்த நிலத்தின் இயல்பானே, நீர்தன, தன்மை திரிந்து. அந்திலத்தின் தன்மைத்தாம்; அது பேரலமாந்தர்க்குத் தாஞ்சேர்ந்த இனத்தின் இயல்பானே, அறிவும் தன்மை திரிந்து அவ்வினத்தின் தன்மைத்தாம் என்னும் பொருள்பட-

நிலத்தியல்பான் நீர்திரிந் தற்றாகும்மாந்தர்க்கினத்தியல்ப் தாகும் அறிவு”

(குறள்:452)

என்று மிகவும் பொருத்தமாக எடுத்துக்காட்டுடன் சூழ்நிலையே மனிதனை உருவாக்குகின்றதெனச் சிரிய விளக்கம். தந்துள்ளார்.

யாஞ்சேர்ந்தொழுகுவார் கொடி யராயவழி அவர் அமயம் பார்த்

“அர்மலங் கழிது அன்பரோடு மரிடு மாலை நேயமும் மலிந்தவர் வேடமும் ஆலயந்தானும் அடையாத தொழுமே”

(குத்திரம் 12)

என அறைகின்றது அஃதாவது, மும் மல அழுக்கை, ஞான நீரினாலே கழுவி, அயரா அன்பு செய்யும் மெய்ஞ்ஞானி

திருந்து, விபரீத உணர்வை நம் முட்புகுத்திக் கெடுத்து விடுதலையுங் காண்கின்றோம். அவர்நல்லோராயின் யாஞ்சேர்ந்த வழியெல்லாம் நம்மைத் தெருட்டுவர், விபரீத உணர்வை மாற்றுவர் அறிவினைப்புகட்டுவர்; விழுமிய நடத்தையால் நம்மை நன்னென்றிக்கண் நின்றொழுகுமாறு பயிற்றுவர்.

“நல்லாரைக் காண்டதுவும் நன்றே நலமிக்க நல்லார்சொற் கேட்பதுவும்நன்றே - நல்லார் கணக்கள் உரைப்பதுவும் நன்றே அவரே டினக்டி இருப்பதுவும் நன்று.”

என்பது ஒளவையார் அழுத வாசகம் அன்றோ!

இன்று நாம் இருவகை நெறி களைக் காண்கின்றோம். ஒன்று உலகியல்நெறி. மற்றது கடவுள் நெறி. உலகியல்நெறி உடலோம்புதற் கென்றமைந்தது. அது மாடு, மனை, மக்கள், சுற்றும், வளநிதி என்பவற்றுடன் தொடர்பு கொண்டது. இலைகிகம் என்று இயம்பப்படுவது. கடவுள் நெறி, “செய்வினையும் செய்வானும் அதன் பயனும். கொடுப்பானும் மெய்வகையால் நான்காகும். விதித்த பொருள் எனத் தெளிந்து எப்பற்றி ணையும் அற உதறி ஈசன்கழலைச் சார்ந்தொழுகும் செம்மையது. சமய நெறி என்றும், ஆத்திக நெறியென்றும் சாற்றறப்படுவது. தெளிவாகக் கூறு வதாயின் நல்லொழுக்கத் தைக் கற்பித்து, கடவுள் உணர்ச்சியை வலுப்படுத்தி கடவுளை அகத்தே அறியச்செய்து, பிறகு கடவுள்ளேள உயிரை அடங்கச் செய்து, சிவனையும், சீவனையும் ஒன்றிணைப்பது. ‘..மாயப்பிறவி உன்வசமேவைத் திட்டிருக்கும் அதுவன்றி, ஆயக்கடவேன்நானோதான்; என்னதோ கீங்

கதிகாரம்’’ (மணிவாசகம் 503) என்னும் நிலைக்குய்ப்பது.

நாமெல்லாம், சைவமாஞ் சமயஞ்சாரும் ஊழிபெற்றவர்கள். உலகெலாம் ஜூகி வேறாய், உடனுமாய் ஓளியாய் ஒங்கி அலகிலா உயிர்கள் கன்மத்து ஆணையின் அமர்ந்து செல்லத், தலைவனாய் இவற்றின் தன்மை தனக்கெய்தல் இன்றித்தானே நிலவு சீர்அமலனாகி, நீங்காதெங்கும் நின்ற ஆதிப்பிரான் அடிபணிவோர். (சித்தி சுபக்கம் : 91)

இனி, நாஞ்சார்ந்தொழுகற் பாலராய நல்லார் பெரியார் யார்? எங்கு எம் அவர்களைத் துணைக்கொள்வது என்றெல்லாம் விஷைவது இயற்கையன்றோ! எங்கள் வேட்கையைத் தணிக்கவல்ல கற்பகம் ஒன்றுண்டு. அது பெரிய புராணம் என வழங்கும் திருத்தொண்டர் புராணமாகும். அது, மாக்கள் சிந்தை இருளைச் செங்கதிர் போல் நீக்கும் திறத்தது. தெய்வத் திருமறைச் சைவத்தனி நூல்; வரலாற்றுக்கருவுலம். ஆங்கு இடம் பெற்றுள்ள சிவனடியார் களே, நாம் சேர்ந்தொழுகற் பாலவர். சிவனடியார்கள் இறைவன் அருள் ஒன்றிலேயே இணைந்து அதன் வண்ணம் ஒழுகும் சிவஞானிகள். இவர்களும் பல்லோராவர். இவ்வறத்தில் இருந்து முக்கி பெற்றவர்; துறவறத்தில் நின்று முத்தி பெற்றவர் தூயபிரமசிரியத்தில் நின்று பேறுற்றோர்; சற்கரு அருளால் செல்கதிசென்று சேர்ந்து சிவபூசை செய்து சித்திபெற்றோர்; திருவேடமேமெய்ப் பொருளைக் கொண்டு அரண்டி புக்கோர் என்றெல்லாம் வகைப்படுத்த

லாம். மேலும், திருமறையோர், சிவ வேதியர், மாமாத்திரர், முடிமன்னர் குறுநிலமன்னர், வணிகர், வேளாளர், இடையர், சாவியர், வேட்கோவர், பரதவர்முதலிய பல்வேறு சமூகங்களைச்சேர்ந்தவர்கள். இவரளைவோரும், ‘தத்தம், பெருமைக்களவாகிய சால்பில் நின்றவர்.’ இவர்களே நானு சார்ந்த தொழுக வேண்டிய பெருமைக்கள்; பெரியார். இவர்தம் பெருமையே பெருமை, பெருமையால் தம்மை ஒப்பார்; ஒருமையால் உலகை வென்றார்; ஊனம் மேல் ஒன்றும் இல்லார். அருமையாம் நெறியில் நின்றவர்; அன்பினால் இன்பம் கண்டவர். இருமையும் கடந்து நின்றவர் இத்தகு பெரியர் துணை நமக்கு வேண்டும்.

நினைப்பவர்மனங் கோயிலாக்கொண்டுளான்:

‘மனத்தானாம் மாந்தர்க்கு உணர்ச்சி’ என்பது வள்ளுவர் வாசகம். அதன்பொருள் மக்களுக்கு உணர்வு, மனம் காரணமாகவே உண்டாகின்றது என்பதாம். தூய மனத்தின் கண்ணே தான், தூய உணர்வு தோன்றும் தூய உணர்வு தோன்றியவழி, சொல்லும் செயலும் தூயனவாக அமையும். அந்நிலையில் உண்மைபேசி உத்தமனாய் வாழும் நிலை உருவாகும் எனவே வாழ்வின் வளம் அனைத்தும் மனத்தைப் பொறுத்தே அமைந்துள்ளது என்னாம். அறிஞர் மனத்தைக் குதிரையுடன் ஒப்பிடுவர். அஃது ஆசையெனும் பெருவெளியில் பாகனுக்கு அடங்காமல் அலைந்து திரிகின்றது. அந்த

மனத்தைப் ‘புன்குரங்கு’ என்று குறிப் பிடுவதும் உண்டு. காடுங்கரையும்மனக் குரங்கு கால் விட்டோட அதன் பறகே ஒடும் தொழிலாற் பயனு எதோ? என்று வினவுகிறார் தாயு மானார் அடிகள் நாவுக்கரசப் பெருந் தகையார், “மனத்தினார் திகைத்து நானும் மாண்பலா நெறிகள் மேலே, கணப்பரால் என்செய் கீகனோ கறை யணி கண்டத்தானே” என்று ஏங்கு கின்றார், எனவே ஒவ்வொருவரும் மனத்தைத் தூயதாக வைத்துக் கொள்ளுதல் அவசியமாகும். வள்ளுவப் பெருந்தகையார், அறத்துக்கு வரைவிலக்கணம் கூறுகின்றவர்.

‘மனத்துக்கண மாசிலாதஸ் அனைத்தறன் ஆகுல நீர் பிற’

என மொழிவது

நோக்கற் பாலதாம். ஆசிரியர் பரி மேலழகர் குற்றம் என்பதற்கு தீயன சிந்தித்தல் என்று கூறுவர். தீயவற்றைச் சிந்தித்தலானே, காமம் வெகுளி மயக்கம் என்பன உண்டாகின்றன. அனைத்துத்துன்பங்களுக்கும் அவையே காரணங்களாம். அதனாலே தான் பொய்யாமொழியார் காமம் வெகுளி மயக்கம் இவை மூன்றன்றாமம் கெடக் கெடும் நோய்என்றருளினார். காமம் என்பது ஒன்றை அவாவுதலாம். அது விழைவு. அவாவியது எஃதாக்கால் வருவது வெகுளி; வெகுளியின்முதிர்ச்சி மயக்கமாகும். செம்புலச் செல்வராகிய திருமூலதேவர்,

‘மூன்றுள குற்றம் முழுதும் நாலிவன மான்றிருள் தூங்கி மயங்கீக் கிடந்தன மூன்றினை நீங்கினர் நீக்கினர்; நீங்காதார் மூன்றினுட் பட்டு முடிகின்றவாறே’

என்றும்.

காமம் வெதுளி மயக்கம் இவைகடிந
தேமம் பிடித்திருந் தேனுக் கெறிமனி
ஒளைனும் உசையின் உள்ளே உறைவதோர்
தாம் மதவைத் தலைப்பட்ட வாரே'

என்றும் கூறுவன்
இங்கு நோக்கற் பாலனவாம். உட
லெடுத்த அனைத்துயிரும், மனிதனுட
படத் தம்மை அழுபடுத்துவதில்,
கோலஞ்செய்தவில்பின்னின்றதில்லை.
அழு இயற்கையாயும் செயற்கையா
யும் அமைந்து வரும். அழுகினுள்
தலையாயது கல்வி அழு; அது
மாந்தர்க்குமனக் கோட்டத்தை மாற
றுவது; மக்களை விலங்கு நிலையில்
இருந்து தெய்வநிலைக்குச் செயர்த்துவது,
கல்வியழுகே அழுகென ஆன்றோர்
மொழிவர்.

மனத்துய்வை உடையார். தெய்
வத்திருவடிவினர் அந்தத்திருக் காட்ட
சியை, சிவனடியார் திருக்கோலத்தே
காண்கின்றோம். சேக்கிழார்பெற
மான் பெரியபுராணத்துள் அனைத்
திடங்களிலும் அடியார் வேடத்திரு
வடிவப் பொலிவை அழகுபடக் கூறிச்
செல்கின்றார். எடுத்துக்காட்டாக
இருந்ததை மட்டும் காண்போம்.

திருவாரூரிலே தேவாகிரியன்
 எனும் திரு நிலை அமைந்துள்ளது.
 அங்கு நோக்குகின்றோம். அரையிலே
 சுந்தை ஆடை: ஆரமாகக் கண்டிகை,
 ஈசன்பணியேபாரம்; தண்ணிய அஞ்சு
 தவழ்கின்றது; வீரம் வீரிட்டுப்பொலி
 கின்றது. மாகிலாத மணிமேனியர்;
 மேனி முழுதும் விழுதிப்புசி உள்ளனர்;
 அவர் மனம் பூசிய நீறுபோன்று தூய்
 தாய்ப் பொலிகின்றது உள்ளம் புனி
 தம் அதனால் அருள்ளாளி; அந்த வளி

புறத்தே பெருகித் தேவன் ருகின்றது
சவாமிகள் திருவாக்கில் சூறுவதாயின்,

மாகிலாத மணிதுக்கு மேனிமேற
பூசந்திரபோல் உள்ளும் புனிதர்கள்
தேவினால் எத்திசையும் விளங்கினார்
பேச ஒண்ணாப் பெருமை பிறங்கினார்

என்பது அது. தூய மனத்தில் அன்பு தானாகவே பெருகும். அன்புப் பெருக்கால் மனம் உருகும் நிலை எய்தும். உருகும் மனம் உயர்ந்தது. பொன் இருக்கின்றதே! அது உருகித் தன்னிடம் நவரத்தினக் கற்களைப் பதிய வைத்துக் கொண்டு இறுகப் பற்றி எழில் உற்றுப் பொலிகின்றது. உருகாத பொன இரத்தினக் கற்களைப் பற்றுமாறு இவ்வை; இல்லை.

நாம் உருகும் மனத்தல் இனி
 யார் நினைவைப் பதித்தவ வேண்டும்.
 அவ்வாறாயன் நமக்குஇனியார் யார்?
 தந்தை தாயரா? சுற்றுத்தாரா?
 தாரமா? பொன் போற் புதல்வரா?
 இல்லை நாம்தானா? தந்தை தாய்
 தமர் தாரம் மகவென்னும் இவை
 யெலாம் சந்தையிற் கட்டமென்று
 தான் தக்கோர சூறினார்கள்.
 நாவுக்கரசர் நாம் தொழும் தகையர்
 அல்லவோ அவர் விடைக்கறுகிறார்.

எனவே ஸ்ரூப் எனக்கிணி யாரில்லை
எனவீ முயற்சி யானதிற் வாசலுமான
என்னு னோயிரப் பாய்ப்புதம் போந்துபுக்
கென்று னோற்றுக் கிளவுமொர் சுட்டே

என்பது அது. எமக்கு இனியவன் இறைவன். அவனை நாடுமல்லாம் விரும்பி, மறவாது வாழ்தல வேண்டும்

பரமபதியாகிய சிவபெருமானே
உறவெனத் துணிந்த நல்லோர்
உயிர்ச்சார்பு, பொருட்சார்புகளிலும்
உடலினும் சிறிதும் பற்றுவையாது

அவனிடத்தே மெய்யன்புடையவராகி, மனம், வாக்கு, காயம் மூன்றினாலும், அவை இறைவனுக்குத் திருத்தொண்டு செய்தற பொருட்டே கிடைத்தன எனக்கொண்டு, இறைபணி புரிந்து ஒழுகுவர். அங்ஙனம் தொண்டு புரிந்து வருங்காலத்தே' அத்தொண்டு அடியார் பெருமக்களி டத்தெஅன்பை மிகுவிக்கும். அத்திறம் 'ஈசனுக் கனபர் நம்மை ஆளபவா', என்னும் நிலையை ஏதுவிக்கும். மேலும், அது விரிந்து உள்ளம் பண்பட புண்ணிய நதிகளிலும், கடல்களிலும் தீர்த்தங்களிலும் தோய்தல் முதலிய புறக்கிரியைகளுடன் "ஈசன் எங்கும்

உளன் எனக் கொண்டு இனிய வாழ்வு வாழும் நிலை வந்தெய்தும்'

சைவ நல்லடியார், தூய உள்ளத்தே எப்பற்றினையும் அறவே விசி, இறைவனை அருச்சித்தலையும் நீங்கி, சிவம் ஆனவர். நாமும் அவர் வழியில் நின்று — உள்ளத் தூயமை பேணி, அண்ணலார் அடிமறவாது நல்லதன் நலனும் தீயதன் தீமை யும் உணர்ந்து வாழ்வோமாக.

நாற்றி

இங்கை வரலொருவி 1954

(ஈங்கநூல்களில் வரும் செஞ்சொல் ஓவியம் தொடர்கட்டுரைகளில் இருந்து)

" சேயுயர் வெற்பனும் வந்தனன் பூவெழில் உண்கணும் பொலிக "

(குறிஞ்சிக் கலியுள் ஒரு குறு நாடகம்)

நங்கை நல்லாள் ஒருத்து அழகன் ஒருவனைக் கண்டு பழகிக் காதலித் திருந்தாள். அவனும் அறந்திறம்பா வகையில் அவளை மனந்து கொண்டு வாழ்க்கை நடத்த விழைந்தான். உறவினரோ அவளை அவனுக்குத் தரமறுத்தார். அவள் தோழி உயரிய பண்பும் மதிநுட்பமும் வாய்ந்தவள். காதற்'சங்கதியில்'பங்கு கொண்டிருந்தவள். துணிவைவரவழைத்துக்கொண்டாள். நேரே தாயிடம் வந்தாள்....

தோழி:- அன்னையே! அவரொரு நாள் யானும் தலைவிட்டு

வரை நட்தொழும் யாறுறில் குளித்து க்கொண்டிருந்தோம். அவள்கால் தளர்ந்து நிரோடே சென்றாள். கண்புதைத்து அஞ்சினாள். யாருமில்லையோ? காக்க வாரீர்! வாரீர்!! என்று கத்தினாள். அதிட்டவசமாக அழகனொருவன் அங்கு வந்தான். அவன் புன்னை மஸர்மாலை அணிந்திருந்தான். ஆற்றினுள் பாய்ந்தான். அவதியில் மார்பகம் பொருந்த அவளைத் தழக்கி வந்தான். என்னவோ

அன்று முதல் அவனை அன்றிப் பிறதெய்வந் தொழாப் பெட்பில் நிலைபெற்று நிற் கின்றாள். கற்பின் செல்லி யாகிய இவள் பெய்யென்று சொல்லப் பெரும் மழையும் பெய்யும். அழகனு மோசாதாரணன் அல்லன். மதி தவழும் மலைபயிலும் காடகன்ற மலைநாடன் மகன்.

அன்னை:- அப்படியா?

தோழி:- இன்னும்கேள்அம்மா. மலை வாணராகிய நாம் அல்ல செய்தொழுகின் வள்ளி (கிழங்கு) கீழ் வீழா, வரை மிசைத் தேன்தொடா, கொல்லை குரல்வாங்கி ஈனா அன்றோ! மற்றும் எம்மையன்மார் எல்லாம் தாம் தொடுத்தஅம்பின் இலக்குத் தவரா திருத்தல், மென் தோள் குறவர் மடமகளிர் கேள்வரை - நாயகன்மாரை - தொழுது எழும் கிழமையினால் அன்றோ! ஆதலால் நன்றே செய்மின்! (என்று கூறி அமைகின்றாள்.)

(செய்தி தாயர் வழியாகத் தந்தைக்கும் அன்னன்மாருக்கும் எட்டுகின்றது. ஆருயிர்த்தங்கையின் நிலை தெரிந்து சின்தார்கள். தூட்ததார்கள்)

ஐயன்மார்:- ஆமாம். வில் லுண்டு, அம் புண்டு, யாழும் உண்டு அவனை விட்டு வைக்கக் கூடாது. இப்பொழுதே (சிந்திக்கிறார்கள்) தண்டமிழர் மரபன்றோ!

இருவர் கண்ணும்குற்ற மில்லையால்! இல்லையால்! (எல்லோரும் அவனை அவனுக்கே தருவது என்று முடிவுக்கு வந்து விட்டார்கள். தோழிக்கு ஒரே குதூகலம். தலைவி இருக்கும் இடத்துக்கு வருகின்றாள்)

தோழி:- தெரியுமா செய்தி தெரியி மாய்!

தலைவி:- விடயத்தை விளக்கமாகச் சொல்லேன்.

தோழி:- நின்னை அவருக்கு ... கடிமணம்! வா! வா! நீயும் நின்கேளும் புணரமலை மிசை முருகன் மனம் மகிழ்ந்தருளக் குரவையாடு வோம். நீபாடு.

தலைவி:- நல்லாய்! தலைவர் எமது சுற்றத்தார் மத்தியில் கள வில் ஒழுகினாரே. அது மட்டுமல்ல, அவர்கள் காண மனந்துகொள்ளவும் வருகின்றாரே! இது எம்மவர் திறமைக்கு அறைக்கவல் அல்லவோ? இருந்தும் எவ்வளவு பொறுமையாக இருக்கின்றனர். உண்மையில் நல் வினை செய்தவர்கள்தானே! இல்லையா! ஏடு! இனிப் புன வேங்கைத்தாது உதிரும் முற்றத்திலே பாறை மீது எல்லோரும் காண நானும் அவரும் நாளை ஸ்லாம் மகிழ்ந்திருக்கலாம். கனவிலே

அவரைக்கண்டு கலக்கவேண்
டிய கவலை இல்லையல்ல
வோ?

(திருமண நிகழ்ச்சியைக் கற்பனை
பண்ணிப் பார்க்கின்றார்கள்)

தோழி:- பிரியே! மண்நாளன்று நீயும்
அவரும் மணப்பந்தரிலே பக்க
கம் பக்கமாக இருப்பீர்கள்
போலும். முன்பு ஒரு கால
மும் பழகாதவர் போல் நடிப்
பீர்கள் போலும். நான்
உங்கள் பழங் கேண்மையைக்
கண்டறியாதவள் போன்று
மறைப்பேன் போலும்
என்ன?

தலைவி:- ஆமாம், நினக்கு எப்பொழு
தும் விளையாட்டுத்தான்.

தோழி:- ஏடி! கொஞ்சம் சிந்தித்துப்
பார். மண்நாளன்று நிகழ்ச்சி
எடுப்பாயிருக்கும். பாவம், நீ
வெட்க மேலீட்டால் கை
யால்கண்களை மூடிக்கொள்
வாய். ஐயையோன்றையும்
காண முடியாது போகப்
போகிறதே.

தலைவி:- ஏன்டி! நீ என் ஆருயிர்த்
தோழியல்லவோ? நின் கண்
களால்யான் கண்டு இன்புறு
வேன். போதும்தானே.

(வெகு தொலைவிலே ஆரவாரம் காற்
நோடு கலந்து வருகிறது.)

தோழி:- அடி! அடி! அதோ சேயுயர்
வெற்பன் வருகின்றான்.
சான்நோர்வருகின்றார்கள்.
மக்களும் வருகின்றார்கள்.
சுபவேளை.இனி என்ன ஒரே
உவகதான். கூடலிலே

தோன்றிய ‘பசலை’ யும்
மறைந்து விடும். ஊரார்
உரைக்கும் அம்பல் - பழி
வார்த்தை - ஓழியும். கூடு
தல்போலக்கானும் பொய்க்
களவெல்லாம் அகலும்! அக
லும். நாளெல்லாம் அவ
னோடு இன்புறுவை. நின்
கண் பொலிக.

(திரை விழுகின்றது.)

கபிலர் என்னும் புலவர் பெரு
மான் தீட்டிய ஓவியம் இது, குறிஞ்
சிக் கலியுள் மூன்றாம் பாடலாக வரு
கின்றது. சில வரிகளைப் படித்து
இன்புறுவோம்.

‘காமர் கடும்புனல் கலந்தெம்மோடு ஆடுவான்
தாமரைக்கண் புதைத்தஞ்சித் தளர்ந்ததனோர்
டொழுகலான்
நீநாக நறுந்தன்டார் தயங்கப்பாய்ந் தருளி
நாற்
பூணாகம் உத்ததயிலூப் போதந்தான் அகன்
அகலம்
வந்முலைபுனர்ந்தனைன்பதனாள்ளன்தோழி
அருமகழ தரல்வேஸ்டில் தருகிற்கும் பெரு
மையனோ;

வின்தோய் கல்நாடனும் நீயும் வதுவையுட்
பண்டறியா தீர்போல் படர்கிறபிர் மற்கொலோ
பண்டறியா தீர்போல் படர்ந்தீர் பழங்கேண்மை
கண்டறியா தேன்போல் கரகிற்பென் மற்
கொலோ
மைதவூற் வெற்பன் மனவணி காணாமல்
கையால் புதைப்பெறுஉங்கண்களுங்கண்களோ
என்னைமன், நின்கண்ணாற்காள் பென்மன்
யரின்

சேயுயர் வெற்பனும் வந்தனன்
பூவெழில் உள்கனும் பொலிகமா இனியே’
(கலி39)

நன்றி: வீரகேஸி, 1979.

‘வந்தனன் வாழி தோழி’

மலைச்சாரல், காட்டை அறித்துத் தினைவிலைத்திருந்தார்கள்; அது செழித்து வளர்ந்து, விளைந்திருந்தது. குன்றக்குழுச் சிறுமி பரணில் இருந்துகாவல்செய்துகொண் டிருக்கிறாள். மழை பெய்கின்றது. மழை யில் நனைந்து கொண்டு வந்த மந்தி பெரிய தினைக்கதிராகக் கவர்ந்து செல்கின்றது. கடுவனும், ஓடும் மந்தியைத் தொடர்ந்து வருகின்றது. இரண்டும் வசதியான பாறை ஒன்றில் ஏறி அமர்ந்து கொள்ளுகின்றன. மந்தி, தான் திருமுக் கொண்டு வந்த தினைக் குதிரை கையாற் பிசைந்து உமியைப் போக் குகின்றது. தமிழ்நாட்டு மந்தி அல்லவா? மண்ணில் வாசனை, முதலில் கடுவனுக்குத் தருகின்றது. பின்னர், தனது வாயில் இட்டு அதக்கித் தின்கின்றது. அதன் உடம்பில் படிந்திருந்த மழைநீர் கீழே சொட்டிக் கொண்டு இருக்கின்றது. இக்காட்சி நீரில் மூழ்கிய விரதியர், நீர் சொட்ட இருந்து கையில் ஏந்திய உணவை உண்பது போன்று இருக்கின்றது. இத்தகைய இயற்கை அழகு நிறைந்த நாட்டின் எமது தலைவன்.

அவன் திருமணத்திற்குரிய ஆயத்தங்க ஞடன் வருவதாக கூறியிருந்தாள். பாவம், சுற்றுத் தாமதித்து விட்டான். தலைவிக்கோ தாங்கழுதியாத துணபம். தோழி அவளைக் கொஞ்சம் சாந்தப்படுத்தினாள். அவ்வளவு தான். தலைவனும் வந்து விட்டான். தலை வியின் நிலையைச் சொல்லவா வேண்டும். அவளற்ற உவகை கொண்டாள். குளம் முதலிய நீர் நிலைகள், வற்றிக் காய்ந்திருந்த வேளையில் வாய்த்தவித்த நெற்பயிர், நடுயாமத்தே பெருமழை பெற்று கொடுத்தால் எப்படி இருக்குமோ அப்படி இருந்ததாம் அவளின் உவகை.

இவ்வழகிய காட்சியை நல்வேட்டனார் என்னும் புலவர் பெருமான் காதல் பூங்கு ஒழுகிய தலைமகன் வீலாகம் செழுவதாகக்

கூறிப் பிரிந்தவன் மீண்டு வந்து திருமணம் செய்தலை மேற்கொண்டான். அதனை அறிந்த தோழி, தலைமகனுக்குக்கூறும் வகையில் இயற்கை நிகழ்ச்சிகளைப் பின்னிப் பினைத்துத்தந்துள்ளார்.

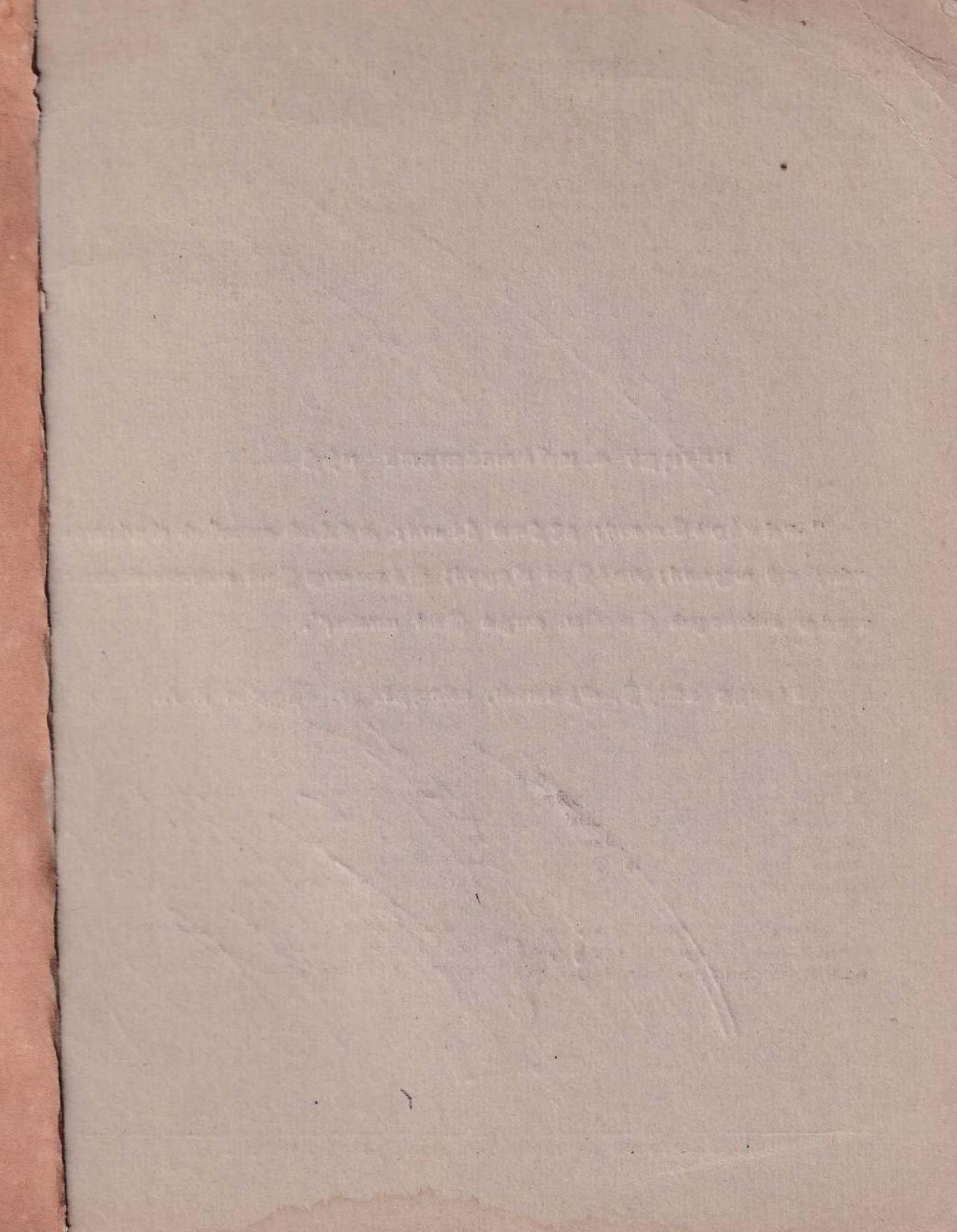
தோழி, மந்தி கடுவனோடு நலவரை ஏறி இருந்து உண்ணும் நிகழ்ச்சி வாயிலாக மணவாழ்வு மேற்கொண்டு தலைமகனின் வீடு அடைந்து பகுத்துண்டு வாழ்வாய் என்னும் செய்தியினையும் அறியவைத்தாள்;

கொடிச்சி காக்கும் அடுக்கற் பைந்தினை முந்துவிளை பெருங்குரல் கொண்ட மந்தி கலைக் கடுவனோடு நலவரை ஏறி அங்கை நிறைய ஞுமிடிக் கொண்டுதன் திரைஅணல் கொடுங்கவுள் நிறைய முக்கி வாள் பெயல் நனைந்த புறத்துநோன்பியா கைஊன் இருக்கையுள் தோன்றும் நாடன் வந்தனன் யாழி தோழி; உலகம் யைகண அற்ற பைதூரு அறுகாலை அளவிலை திரங்கிய நெல்வற்கு நள்ளன் யாமத்து மழை பொழிந் தாங்கே

நற்றினை 22

(தோழி, வாழி, நெல்விற்கு மழை பொழிந்தாங்கு நாடன் வந்தனன் என இயைக்குக்மந்தி கடுவனோடு ஏறி ஞுமிடிக் கொண்டு, முக்கி இருக்கையில் தோன்றும் நாடன் எனக் கூட்டுக.)

கொடிச்சி-குறமகள், அடுக்கல்-மலைப் பக்கம், குரல் - தினைக்கதிர், ஞுமிடி-கதி ரைப் பிசைந்து துய்யினைப் போக்கி மணியைக் கொள்ளுதல், அணல் - மோவாய், கொடுங்கவுள் - வளைந்த கண்ணம், முக்கி - அதக்கி, பெயல் - மழைநீர், கைஊன் இருக்கை-கையில் உணவை ஏந்தி உணடிருத்தல், கயம் - குளம், பைதூ - பசுமை, சரம், நள் என்பாம் - நடு இரவு.

பண்டிதர் கி. மயில்வாகனனார் பற்றி

“அறிவற்றம் போகார்; நடுநிலை நீங்கார்; அறிவியல் வாணிபம் சிரும்பார். அஷ்டநெறி வழுவார்; அறத்திறம் பிறழார்; இத்தகையது இவர் வண்ணவண்ணம்; எழுத்து வண்ணமும் இவையே. வாழ்க இவர் மாண்பு”.

செதாந்த கலாநிதி, யித்துவான், பண்டிதர் மு. கந்தசாமி B. A.

கு. வி. அச்சகம் 386, மணிக்கூட்டுத்துவி, யாழ்ப்பாணம்.